

๔๕ปี แห่งการขึ้นงล้อพระธรรมจักร นำโดยพ่อครูสมณะโพธิรักษ์
ย่างเข้าสู่ปีที่ ๒๒ หนังสือพิมพ์เราคิดอะไร สำนักพิมพ์ก้านแก่น

โลกนี้มี
โลกธรรม
๑๑
เพชร
พัน

โลกนี้มี โดยสงฆ
๓๗ ๗๗๑๒๕๖๔

๔๕ปี แห่งการขึ้นถวัลยราชสมบัติพระบรมจักร นำโดยพ่อครูสมณะโพธิรักษ์
ย่างเข้าสู่ปีที่ ๒๒ หนังสือพิมพ์เราก็คืออะไร สำนักพิมพ์กัณฐ์

โลกพระ
๑๑
เพชร
กัณฐ์

เลี้ยงด้วยใจ
๒๒ ๒๕๕๕

(๑)	“ศิลปะโลกตระ” ประเด็นสำคัญยิ่ง คือ คำว่า“บุญ”	๔
(๒)	“การประมาณ”ที่ได้สัดส่วนพอเหมาะจึงจะเป็น“ศิลปะ”	๘
(๓)	“บุญ”กับ“กุศล”ประเด็นสำคัญยิ่ง ที่จะเป็นโลกตระ	๙
(๔)	นัยสำคัญยิ่ง คือ“บุญ”นั้นยิ่งไม่มี แต่“กุศล”ยิ่ง“มี”	๑๒
(๕)	เริ่ม“ศึกษา”ความเป็น“โลกีย์”จากคำว่า“วิมาน”ก่อน	๑๓
(๖)	คนฉลาดชั่วร้าย(เจโก) กับคนโง่หนัก ที่เลวลงกัน	๑๔
(๗)	แล้วจริงๆแท้ๆ “วิมาน”มันคือ อะไรกันแน่?	๑๖
(๘)	แล้วจริงๆแท้ๆ “ลัทธิธรรม”มันคือ อะไรกันแท้?	๑๘
(๙)	“ลัทธิ”แตกต่างกับ “ลัทธิธรรม”อย่างไร? แต่ไหน?	๑๙
(๑๐)	“วิมาน”แท้ๆ จึงไม่ใช่“ลัทธิ” เป็น“ลัทธิธรรม”แล้ว	๒๐
(๑๑)	“บุญ”จึงเป็น“อึดตา”แท้ๆ ที่ผู้ทำ“บุญ”ผิวยังมีอยู่	๒๒
(๑๒)	ไม่ตรงตามพระพุทธเจ้า ไม่มีผล มีแต่บุญเก้	๒๔
(๑๓)	เพราะยังเข้าใจได้แค่ว่า“เปรต” คือ “จิตนอกตัวเรา”	๒๕
(๑๔)	ยังจมอยู่ใน“ทฤษฎี ๖๒”อย่างเดิม ไม่พ้นมีฉภาทฤษฎี	๒๗
(๑๕)	“บุญ” จึงกลายเป็นกิเลส เป็น“อุปาทาน”หลอกคนยึด	๒๘
(๑๖)	“บุญ”แท้ๆคืออะไร? ชาวพุทธจะเข้าใจไม่ได้แล้วหรือ	๒๙
(๑๗)	“บุญ”แท้ๆ มีใช้สิ่งที่จะสะสมในอภภาพของตน	๓๑
(๑๘)	“กุศล”ต่างหากที่คนควรพึงประสงค์ น่าอยากได้	๓๓
(๑๙)	ผู้ที่ยังมี“ส่วนบุญ”และผู้“สิ้นบุญ-หมดบุญ”ที่แท้	๓๔
(๒๐)	“เปรต”ที่ชื่อว่า ปรทัตตูปชีวี คือ ใครกันแน่?	๓๕
(๒๑)	“เปรต”แท้ๆคือ จิตปัจจุบันในผู้“เสขบุคคล”	๓๖
(๒๒)	เรียนรู้ในความเป็น“เปรต”หรืออื่นๆให้ลึบมาทฤษฎี	๓๗
(๒๓)	ชาวพุทธเสื่อม แม้แต่คำว่า“กาย” ก็ไม่รู้จริงแท้	๓๙
(๒๔)	แม้แต่เรื่อง“ทาน” ก็ยัง“ทำใจในใจ”มี“กิเลส”กันอยู่	๔๐
(๒๕)	ชาวพุทธเสื่อม แม้แต่คำว่า“บุญ” ก็ไม่รู้จริงแท้	๔๑
(๒๖)	ได้เกิดมาเป็น“คน” กับเขาทั้งที่ ภาโมฆะ เสียชาติเกิด	๔๓
(๒๗)	“อึดตา”เป็นภาวะที่ผู้วิชชา มีอยู่จริง แต่หลงตรรกะ	๔๔
(๒๘)	“อึดตาอุปาทาน”ต่างกันอยู่ ๒ ประเภท	๔๕
(๒๙)	คนโฆฆะแท้ๆคือชีวิตมีแต่ทำมาหากิน ไม่ศึกษาธรรมะ	๔๖
(๓๐)	ชาวพุทธยุคนี้ มิได้ศึกษา“ธรรมะ ๒”มีลัทธิผิดในปัจจุบัน	๔๘
(๓๑)	ความปรากฏ ที่มีจริง ที่เห็นกันจริงในชาวพุทธยุคนี้	๕๐
(๓๒)	ผู้ยัง“ต้อตึง”ยึดหลักตาอยู่ ก็ต้องเป็นอยู่เช่นนั้น	๕๑
(๓๓)	ผู้ยัง“เชื่อ”อยู่เช่นใด แน่นอนก็ต้องเป็นอยู่เช่นนั้น	๕๓
(๓๔)	“อึดตา”(cell และ self) ที่เป็นพลังงานชีวิต คือ กายอรหันต์	๕๔
(๓๕)	“ธรรมะ”ที่เป็น“จิตนิยาม”จึงมีผลจากกรรม	๕๕
(๓๖)	“เวทนา”เป็น“กรรมฐาน”มี“อาการ”อย่างไรกันแท้ๆ	๕๗
(๓๗)	ยังหลงว่า“เวทนา”นั้นแค่“วัตถุ”แค่“ภาพ”ฯลฯ	๕๙
(๓๘)	ทำ“ธรรมะ ๒ เป็น ๑ เดียว” ให้ได้ เท่ากับมีมรรคผล	๕๙
(๓๙)	“เวทนา”เท่านั้นที่มี“วิญญาณรูป ๒”ให้เรียนรู้ศึกษา	๖๒
(๔๐)	“สมมุตติ”มีในปัจจุบัน จึงจะครบความเป็น“ลัทธิ”	๖๔

ศิลปะโลกตระในเพชรพุทธ

• สมณะโพธิรักษ์

[เริ่มเขียน ๒๒ ธันวาคม ๒๕๕๘]

๑ เกริ่น

เจริญธรรมทุก ๆ คน วันนี้วันศุกร์ที่ ๒ ตุลาคม ๒๕๕๘
แรม ๕ ค่ำเดือน ๑๐ ปีมะแมเริ่มต้นเดือนตุลาคมแล้ว
วันที่ ๒ ตุลาคมแล้วใกล้ ๆ เข้าไปหาปลายปีแล้วหมดปีอีกแล้ว
เดี่ยว..วัน เดี่ยววัน แก่ไม่ทันจริง ๆ

ชีวิตอาตมามันแก่ไม่ทันจริง ๆ เดี่ยววัน เดี่ยววัน

คนทั้งหลายในโลกต้องอาศัยใช้เวลาที่มีอยู่และผ่านไป
แต่ละวัน หนึ่งแหละ..เป็นอยู่ให้แก่ชีวิต โดยเฉพาะใช้ศึกษา
ฝึกฝนตนเอง ซึ่งเราเรียกกันสั้น ๆ ว่า “ทำงานทำการ” หรือ
พูดให้ครบ ก็คือ ชีวิตเป็นอยู่ก็ทำงานทำการให้ดี ก็คือให้
ชีวิตเจริญ ถ้าเป็นชาวพุทธที่มีภูมิปัญญาทำให้ถึงขั้น“บุญ”
แต่คนทั้งหลายก็ไม่เคย“อุกคิต”กันเลยว่า คำว่า“ชีวิต
เจริญ”ของคนนั้นที่แท้มันลึกซึ้งละเอียดลอบแค่ไหน?

ส่วนมากก็มีแต่ระวัง“กรรม ๓”(กายกรรม-วจีกรรม-มโนกรรม)
ของตนอยู่บ้าง ด้วยสามัญสำนึกว่า“ทำกรรม ๓ ให้ดี” อย่าให้
เป็น“ทุจริต”หรืออย่าให้เป็น“บาป”หรืออย่าให้เป็น“อกุศล”

ยิ่งถึงขั้น“บุญ”นั้น ชาวพุทธทุกวันนี้ไม่รู้ความเป็นจริง
ของคำว่า“บุญ”กันแล้ว ว่า หมายความว่าถึงอะไร?

หลงผิดกันไปหมดแล้วมั่ง! เพราะเห็นพากันไปเข้าใจ
ว่า“บุญ”หมายถึง“ภาวะ”ของคุณงามความดีที่เป็นแค่“กุศล”

เท่านั้น คนส่วนมากเข้าใจคำว่า“บุญ”เลอะเทอะละละเทะ
เข้าใจคำว่า“บุญ”ออกนอกขอบเขตพุทธไปไกลมากแล้ว

ชาวพุทธทั้งหลายทั้งปวงทุกวันนี้ แทบจะไม่เหลือใคร
เลยแล้วที่“ทำบุญ” เป็น“บุญ”สัมมาทิฏฐิ

“บุญ”ได้กลายเป็น“มิจฉาทิฏฐิ”(ความเข้าใจผิด)กันจนแม้
กระทั่งเศษธุลีละอองของ“ความเข้าใจถูก”ใด ๆก็ไม่เหลือเลย

“บุญ”ได้กลายเป็นสินค้าที่โลดโผนโจนทะยานเก่งกาจ
ชนิดที่ลึกลับกว่า“นิมจา”หลายร้อยเท่าพันเท่า

ชาวพุทธจึงต่างพากัน“แสวงบุญนอกขอบเขตพุทธ”
โดย“ทำบุญ”ไม่เป็น“บุญ”เลย แต่เป็น“บาป”กันจริงๆแล้ว

“ทำบุญ”ได้“บาป”กันเกินกว่าร้อยเปอร์เซ็นต์ เป็น
ไหนๆ ไปไหนๆ นั่นคือ ไปนรกลึกหรือต่ำสุด ๆยิ่งนั่นเอง
โดยไม่รู้ตัว ไม่ดูใจ ไม่ไหวทันกันเอาเลย

ซึ่งมันผิดสัจจะไปใหญ่ จนกูไม่กลับกันแล้วจริงๆ

(๑) “ศิลปะโลกุตระ”ประเด็นสำคัญยิ่ง คือ คำว่า“บุญ”

เป็นต้นว่า เข้าใจคำว่า“บุญ”คือ“วิมาน”ที่หมายถึงแค่
ภพในอนาคต สองเป็น“กุศล”ที่หมายถึงสิ่งอาศัยพักพิง สาม
หมายถึง“ชาติ”อันเกิดเป็นตน นี้แหละผิดทั้ง ๓ ประเด็น

เพราะ“อนาคต”นั้นได้แก่ ภาวะที่ไม่เคยมาถึงเราสักที
ไม่เคยเป็นปัจจุบันใด ๆสักครา ยังอยู่ในสายลม ยังไม่ถึง
มือเราเลยสักครั้ง แต่ผู้ไม่รู้(อวิชชา)ก็ไปหลงผิดวาดหวังติดยึด
อยู่กับ“วิมาน”นั้นไปตลอด ..จนกว่าจะมีภูมิถึงศิลปะโลกุตระ

ผู้มีภูมิโลกุตระจึงรู้“อนาคต”เป็นแค่“วิมาน”

“วิมาน”เป็น“ภาพหรือภพที่วาดหวังใส่ไว้ในใจตน”
เท่านั้น

“วิมาน”ไม่ใช่“ภาวะที่มีจริง เป็นจริง”เลยสักนิด แต่
ผู้ไม่รู้(อวิชชา)ก็ไปหลงผิด เอาแต่ติดยึด“อนาคต”นั้น แล้วก็
แสวงหาว่าลมกันอยู่กับ“อนาคต”นี้กัน

คนโลกุตระจึงไม่หลง“วิมาน” และรู้ภาวะ“ปัจจุบัน”ที่มี
สัมผัสเป็นปัจจัย แล้วปฏิบัติกับ“เวทนา”เป็นฐานแท้

นี่คือ “ทิฏฐิ ๔๔”(อปรรตกับปิกทิฏฐิ ๔๔) ที่เป็น“มิจฉา
ทิฏฐิ”ทั้งหมดทั้งสิ้นในความเป็น“อนาคต”ทั้งหลาย เท่าที่
พระบรมพุทธานุชา ได้ตรัสรู้ และนำมาประกาศไว้ในพระ
ไตรปิฎก เล่ม ๙ ข้อ ๔๕ ไปถึง ข้อ ๕๐

ผู้ที่มี“ความรู้”ในความเป็น“อดีต”ชัดเจนแจ่มแจ้ง
แล้ว ว่า เป็นเรื่องที่แก้ไขอะไรไม่ได้แล้ว อย่าไปมจมอยู่
กับ“อดีต”ต่อไปเลย เพียงรู้ไว้เป็นเรื่องใช้เปรียบเทียบในการ
ศึกษา เพื่อปฏิบัติ“ธรรมะ ๒”เท่านั้นก็พอแล้ว

“อดีต”ไม่มีวันจะมีใน“ปัจจุบัน”ได้เลย

จึงจะมีก็แต่“อนาคต”เท่านั้นที่จะเป็น“ธรรมะ ๒”กับ
“ปัจจุบัน”ให้เราปฏิบัติ ทำความเป็น“๑ ใน ๒”สำเร็จได้

“ความรู้”ดังว่านี้ คือ ศาสตร์ ชัดเจนแจ่มแจ้งในตน เป็น
หลักยึด แล้วมี“ความจริง”ที่เป็น“ธรรมะ ๒” คือ สมมุติสัจจะ
กับ ปรมัตถสัจจะ ทำงานอยู่กับสังคม

ถ้าเป็น“ความรู้”ของเราคนเดียว ก็เป็นแค่“ศาสตร์”

เป็นแค่“ความรู้”ที่เรากำหนดรู้อยู่แต่เดี๋ยว นี้คือ “สัญญาะ
นิจจาณี” เป็น“ปรมัตถสังขะ”อยู่กับเราผู้เดียว เดี่ยว ๆ

ยังไม่ชื่อว่า“ศิลปะ” เป็นแค่“ศาสตร์”เท่านั้น

ถ้า“ศิลปะ”ต้องมี“ธรรมะ ๒” มีทั้ง“ศาสตร์” ทั้ง“ศิลป์”
สมมุติสังขะคือ สังขะที่ต้องมี“สมมุติ” ที่เป็น“สังขธรรม”

สมมุติ ก็คือ มีผู้อื่น“รู้”ร่วมกับเราด้วย ไม่ใช่“รู้”แต่เรา
อยู่ผู้เดียว ส่วน“ปรมัตถสังขะ”นั่นก็คือเราผู้ ก็เรานั้นแหละที่
ยึดว่า“เราผู้ได้ถึง”ๆ” แต่ถ้ามีผู้อื่นรู้ด้วย ก็เป็น“ศาสตร์”ที่แพร่
หลายออกไปยิ่งขึ้นแก่ผู้อื่น นี่แหละ ตรงนี้แหละ..ศิลป์ตรงนี้

เป้าสำคัญคือ ถ้า“มี”เฉพาะเราแต่ผู้เดียวไม่มี“สมมุติ”
ก็ยังไม่นับว่า“ศิลปะ” ยังเป็นแค่“ศาสตร์”ที่แค่ตน“มี”ผู้เดียว

“ศิลปะ”ต้องผู้อื่นร่วมด้วยถึงขั้น“มี”ได้เป็น“ธรรมะ ๒”
นั่นคือ มีทั้ง“ปรมัตถสังขะ”และทั้ง“สมมุติสังขะ” สำคัญตรงนี้

“ศาสตร์”นั้นจะแพร่หลายแค่นี้มากมายแค่นี้ก็เป็น
แค่“ศาสตร์” เป็นวิทยาศาสตร์เท่านั้น เพราะแค่“ศาสตร์”ที่
ยังไม่มีมีความรู้ขั้นเปลี่ยน DNA ของ“จิตนิยาม”ได้ ยังไม่
เป็น“วิทยาศาสตร์” เพราะยังไม่ถึงขั้นเป็น Phenomenology

โดยเฉพาะยังไม่เป็น“วิทยาศาสตร์”(Phenomenology)ที่
เข้าขั้น“กรรมนิยาม”อันเป็น“โลกุตระ” หรือให้ชัดยิ่งก็คือ ยัง
ไม่เป็น“ธรรมนิยาม”ที่นิยามกันเรียกว่า“โลกุตระธรรม”

เพราะส่วนใหญ่ยังไม่ถึงขั้นเป็น“บุญ” ยังไม่เกิด“ส่วน
บุญ” จึงเป็นได้แค่“กุศล” ยังไม่ถึงขั้น“บุญ” ยังเป็น“กรรม”ที่
ไม่เข้าขั้น“ชำระกิเลส”ได้จริง

ยังทำให้จิต“มีส่วนที่เป็นบุญ”จริงๆไม่ได้

“บุญ”คือ “การฆ่ากิเลส” แต่“กรรม”คือการกระทำ โดยเฉพาะ“การกระทำใจในใจ”(มนสิการ)ยังไม่เข้าขั้น“ชำระจิตให้กิเลสลดได้” ซึ่งเป็น“ศิลป์”ที่เข้าขั้น“ศิลปะโลกุตระ”

จึงยังไม่นับว่าเป็น“ศิลปะ” เพราะยังไม่เป็น“มงคลอันอุดม” ตามพระวณะที่ว่า “ศิลปะ เป็นอุดมมงคล”(พระไตรปิฎก เล่ม ๒๕ ข้อ ๓๑๘) “อุดมมงคล”นั้นเป็น“ศิลปะชั้นโลกุตระ”

ผู้ทำ“สร้าง”(กรติ)งานนั้นยังไม่ถึงขั้นใช้“สัปปริสธรรม ๗ กับมหาปเทศ ๘”ที่ตัดสิน“สังขะ”ได้ว่า“มีความพอเพียง”ที่พอดี

และที่สำคัญมากคือ ต้องมีฐานของ“สมมุติสังขะ” และต้องมีฐานของ“ปรมาตถสังขะ” ตามความเหมาะสมของ“เอกภาพ”นั้นๆ ความสามารถยังไม่ถึงขั้น“บุญ” หรือยังไม่ถึงขั้น“อุดมมงคล” จึงยังไม่ชื่อว่า“ศิลปะชั้นโลกุตระ”

“สัปปริสธรรม ๗”นั้นศิลปินมีความสามารถต้องเข้าขั้น“สัตบุรุษ” ไม่เช่นนั้น“ผลงาน”ไม่ถึงขั้น“อุดมมงคล”

ส่วน“มหาปเทศ ๘”ของพระพุทธเจ้านั้น“อนิจจัง”แท้ โดย“อนุโลม”หรือ“ปฏิโลม”ไปกับสังคัมกับโลก ตามปรากฏการณ์(ปาตุภาวะ = phenomena)ที่เกิดอยู่เป็นอยู่จริงของเหตุปัจจัยในกาละนั้นๆ อย่างไม่มี“อคติ”แท้เด็ดเดี่ยว

และได้กำจัด หรือระงับส่วนที่แรงที่ร้ายในขณะนั้นได้ สำเร็จ ให้องค์รวมของหมู่กลุ่มดำเนินไปได้ ไม่วุ่น ไม่กวน ไม่เสียหาย ไม่แรงจนร้ายได้สำเร็จ แต่แรงเต็มที่อย่างพอดี จึงจะเรียกว่า“บุญ” เริ่มเข้าข่าย“โลกุตระ”

ผู้ทำ“บุญ”เป็นผล “ทำบุญ”มี“ส่วนบุญ”(บุญญาภค)เกิด จึงนับว่าเป็น“โลกุตระ” เพราะกำจัด“เปรต”ได้ ก็มีฐานะ“เสขบุคคล”

(๒) “การประมาณ”ที่ได้สัดส่วนพอเหมาะจึงจะเป็น“ศิลปะ”

การจัดการ“ประมาณ”(มัตตัญญ)สัดส่วน ผสมได้ส่วนพอเหมาะพอดีที่สุด(harmony) แม้จะมี“จุดเด่น”(highlight)ที่เด่นได้ในหมู่ โดยหมู่ยอมรับ ยกให้เป็นจุดเด่นของหมู่ ด้วยคะแนนของหมู่ มากเกินกว่าหมู่อื่นอย่างชัดชัดโดยแท้

ฉะนั้นแล คือความสามารถของ“ศิลปิน” ต้นแรกของความสามารถ นับเป็น“ศิลปิน”ชั้นโลกุตระ

แต่ที่เป็น“ศิลปะ”โลกียะนั้น คือการบำเรอกิเลสอยู่แต่มีเงื่อนไขแค่ ว่า ต้อง“สุจริต” ไม่ผิดกฎหมาย ไม่ผิดวินัย ไม่ผิด“สมมุติ”ของคนส่วนมาก(เบญชยสิกขา) มี“ความพอใจ-ความชอบใจ-ความสุขใจ” แม้จะยังบำเรอกิเลสอยู่ ก็ยังได้

ดังนี้แลคือ ผู้ทำ“ศิลปะ”โลกียะ หรือที่เป็น“ศิลปะโลกีย์”

นับเป็น“ศิลปะ” ประเด็นสำคัญ ประเด็นแรก เริ่มต้นส่วนที่จะนับเป็น“ศิลปะโลกุตระ”ได้นั้น ต้องนับเอา

ที่“จิตใจ”เป็นหลัก ว่า เป็นผู้รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“จิต-เจตสิก”

หรือ“กาย-เวทนา-จิต-ธรรม ถึงขั้นภายในกาย-เวทนาใน

เวทนา-จิตในจิต-ธรรมในธรรม” แยก“มโนปวิจาร์ ๑๘”ที่

เป็น“โลกียะ”(เคหสิตเวทนา ๑๘) กับที่เป็น“โลกุตระ”(เนกขัมม

สิตเวทนา ๑๘)ได้ ถ้าแค่“รู้”ได้ก็แค่“พันสักกายทิฏฐิสังโยชน์”

กับ“พันวิจิจจฉาสังโยชน์” ๒ สังโยชน์ แต่ยังไม่พ้นสี่ลัพพต

ปราคมาสสังโยชน์”

ดังนั้น ที่สำคัญเป็นเงื่อนไขหลักคือ ต้องทำให้“ใจ”ของเรากิเลสลดได้ จางคลายลงได้ “พื้นสัลลิตพตปราคมาสสังโยชน์”อย่างรู้จักรู้แจ้งรู้จริงสัมผัส“ใจ”เราเองจริง ๆ

จึงจะนับว่า เริ่มนับเป็น“ศิลปินโลกุตระ”ขั้นต้น

ผู้สามารถทำ“จิตในจิต”ของตน กิเลสลดละลงได้จริง ผู้นั้นแหละเริ่มนับว่า เป็น“โลกุตระ”เป็น“อาริยะ”สำหรับตน

แค่ตนเองเป็น“อาริยะ” เป็นมนุษย์โลกุตระ ชั้น“ปรมาตถธรรม”สำหรับตนแล้ว

แต่ยังไม่นับว่ามี“ศิลปะ”ที่เป็น“สมมุติสัจจะ” หากเมื่อใด ผู้นั้นไม่สามารถนำ“ความรู้”ที่เป็น“โลกุตระ”ออกมาเผยแพร่ให้คนอื่นภายนอกเริ่มรู้ร่วมเป็น“สมมุติสัจจะ”แล้วมีคนทำ“ปรมาตถธรรม”ของเขาได้ ผู้นั้นก็ยังไม่ชื่อว่า “ศิลปิน”เต็ม“ธรรมะ ๒” เพราะยังไม่มี“โลกุตระธรรม”ครบ

ก็ยังเป็นได้แค่ ผู้มี“ศิลปะโลกุตระ”สำหรับตนเองเท่านั้น

จนกว่าจะเป็นผู้สืบทอด“โลกุตระ”ถ่ายทอด DNA หรือมีคนอื่นเปลี่ยน DNA ใน“จิตนิยาม”ของคนอื่นอีก ให้เกิดต่อไปได้ ผู้นี้จึงจะชื่อว่า เป็น“ศิลปิน”เต็มตัว เป็นศิลปะโลกุตระ ครบสภาพ“ธรรมะ ๒” เต็มรูปเต็มนาม

(๓) “บุญ”กับ“กุศล”ประเด็นสำคัญยิ่ง ที่จะเป็โลกุตระ

“ศิลปะ”ต้องเป็น“ธรรมะ ๒”(อิตถิภาวะ กับ บุริสภาวะ หรือ สมมุติสัจจะ กับ ปรมาตถสัจจะ)ที่มี“ความแตกต่างกัน”(สิงคะ,เพศ) ไม่

ว่าจะเป็น“สิ่งมี”ที่เล็กที่สุดละเอียดที่สุดแห่งที่สุด(ribonucleic) ก็สามารภเห็น“ความแตกต่าง”ของภาวะนี้ และจัดการ(อภิสังขาร)กับ“ธรรมะ ๒”นี้ให้เป็น“ธรรมะ ๑”ได้สำเร็จ(เอกสมมตนาภวันติ) โดย“ธรรมะ ๒” หรือ“ธรรมะมากมาย”นั้นอยู่ร่วมกันได้อย่างกลมกลืนกัน(harmony) ผู้นี้แหละ คือ“ศิลปิน”

ผู้มงายอยู่แต่กับภาวะที่เป็น“ภพ”หรือ“ภาพ”ที่เป็น“อนาคต” ไม่หันเข้ามาหาความเป็น“ปัจจุบัน”ที่มี“ภาพ”แท้ มี“สัมผัส ๖-อายตนะ ๖-วิญญูญาณ ๖”ศึกษา“ของจริง” ก็จะหลงมอยอยู่แต่กับ“อนาคต”ที่มีทั้งหมดอยู่เพียง ๔๔ ทิฏฐิเท่านั้น ไปตลอดกาลนาน ไม่มีทางบรรลุดรรรมได้เลย

และคำว่า“กุศล”นั้น หมายถึง สิ่งอาศัยพักพิงของชีวิตได้แก่ ภาวะที่สบาย ภาวะที่เป็นสุข ภาวะที่เจริญก้าวหน้า เป็น“ภาวะที่มีอยู่ ไม่หายไปไหน” แม้มันจะกลายเป็นภาวะไม่สบาย ภาวะที่เป็นทุกข์ ภาวะที่เสื่อมไม่เจริญแล้ว มันก็ยังเป็นภาวะที่“มีอยู่” แต่เป็นความเสื่อมไป เรียกชื่อภาวะนี้ว่า “อกุศล” ภาวะนี้ยังไม่หายไปไหน เช่นกัน

“บุญ”นั้นได้หลงผิดว่าเป็นสมบัติที่คนพึงสะสมมาไว้ใส่ตน หอบหวง“บุญ” กอบโกย“บุญ” ให้แก่ตนมาก ๆ ฉันใดก็แค่นั้น..กรรมสะสมความเป็น“กุศล”ใส่ตนฉันนั้น ..ก็ได้แต่ยังไม่ได้“ฆ่ากิเลส” ยังไม่ใช่“บุญ” ..แค่“ได้ความดี” “กรรม”นั้นยังไม่ใช่“การกำจัด-การฆ่า” “กรรม”นี้ยังจะ“เอา” ยังไม่ใช่“กรรม”ที่เป็น“การฆ่า” นี้แหละ ผิด “ผิด”อย่างมหามหันต์

ผิดอย่างสำคัญมากในศาสนาพุทธ

เพราะด้วยสัจจะที่จริง“บุญ”กับ“กุศล”มีนัยสำคัญที่แตกต่างกันอย่างลึกซึ้งมาก ลึกล้ำยิ่ง ..เห็นได้มั๊ย?

ผลของ“กุศล”นั่นคือ“มี”ภาวะที่ดี..ถึงดีได้อย่างยิ่ง ๆ ไม่จบ ไม่สิ้นสุด ยิ่ง“มี”เพิ่มไปได้ตลอดกาลที่ทำ“กุศล”

“กุศล”ก็ยิ่ง“มี”ในตนมากขึ้น ๆ ๆ ๆ ๆ ได้เรื่อยไป

เพราะ“กุศล”คือบรรดา“ทรัพย์-ศฤงคาร” ยิ่งทำยิ่งได้ “มากมี”ทับทวียิ่งขึ้น “มี”ในตนไปได้ยิ่งขึ้น ๆ ไม่มีที่สุด

ส่วนคำว่า“บุญ”นั่นคือบรรดา“อาวุธฆ่าอกุศล-เครื่องประหารกิเลส” ยิ่งทำยิ่งลด “น้อยลง ๆ”ตาม“ส่วนบุญ”(บุญญาภคิยา)ที่ทำสำเร็จ ยิ่งสิ้นไป หหมดเกลี้ยงเป็นที่สุด

หากเป็นผู้“หมดบุญ”(บุญญาปรกิโณ) เป็นผู้“หมดสิ้นบาปในตน” ก็เป็นผู้“หมดสิ้นบุญสิ้นบาป”(บุญญาบาปรกิโณ)

คนผู้นี้ก็หมดเรื่อง“บุญ”สำหรับตน ไม่ต้อง“ทำบุญ”อีก

“กุศล”เมื่อ“ทำแล้ว”ได้สะสมเพิ่มขึ้น มีมากขึ้น ๆ ๆ แล้ว ก็ทำ“กุศล”ต่อไป ก็ยังมี“กุศล”มากยิ่งขึ้น ๆ ไม่มีที่จบสิ้น

แต่“บุญ”นั่นเมื่อ“ทำแล้ว” กิเลสก็ลดละหน่ายคลาย ลดลง ๆ หหมดไป ๆ ๆ ๆ ๆ จนที่สุด“บุญ”ก็หมดสิ้นไปจากตน เป็น“คนสิ้นบุญ”(อรหัตตผล) เป็น“ผู้สิ้นบุญสิ้นบาป”สนิท(บุญญาปาปรกิโณ) ผู้นี้ก็เป็น“อรหันต์” จบสิ้น จบกิจที่จะทำ

เนื่องจากผลของ“บุญ”คือ“กำจัด”ภาวะนั้น ๆ ออกไป เช่น กำจัด“บาป”หรือ“อกุศล” จนที่สุด“ภาวะนั้น”ไม่มีเหลือเลย” ก็“จบกิจ” “จบกิจ”ก็เป็นอัน“หมดสิ้นบุญ”ไปเลย

คนผู้“หมดสิ้นบุญ”ก็คือ ผู้“หมดส่วนบุญ”นั้นภาษาก็ว่าหมด“บุญญาภาค”หรือหมด“บุญญาภาคिया” ได้แก่ ผู้พ้นความเป็น“เสขบุคคล” หรือหมดความเป็นเปรต

ถ้าสิ้นอาวระก็ก้าวหน้าขึ้นเป็น“อเสขบุคคล” เป็นอรหันต์

(๔) นัยสำคัญยิ่ง คือ“บุญ”นั้นยิ่ง“ไม่มี” แต่“กุศล”ยิ่ง“มี”

ดังนั้น อรหันต์จึงคือ ผู้“จบกิจของบุญ” เป็นผู้“สิ้นบุญสิ้นบาป”(บุญญาปาปปริกขิโณ) เป็นผู้ไม่ทำบุญอีก ไม่มี“บุญ”แล้วหน้าที่ของ“บุญ”เสร็จแล้ว “จบ”แล้ว “บุญ”ก็ไม่มีในตน ตนก็ไม่ต้อง“ใช้บุญ”สำหรับตนอีกแล้ว

“บุญ”นั้นก็สำเร็จ ผลก็คือ เป็น“คนสิ้นบุญ”อย่างยั่งยืนตลอดกาล เป็น“คนไม่ต้องใช้บุญ-หรือไม่ต้องมีบุญสำหรับตนทำต่อไปอีกแล้ว” ในชีวิตที่จะ“มีอยู่”อีกก็ชาติ ใดๆก็ตาม

มีแต่“กุศล”เท่านั้นที่จะ“มี”มากขึ้นๆ เป็น“บารมี”

ผล“บุญ”ที่ได้ จึงไม่ใช่สิ่ง“มี” ไม่ใช่ภาวะที่ต้องสะสม

ผลที่ได้ของ“บุญ”ยิ่ง“ไม่มี” ยิ่งเกลี้ยง-สะอาด

แต่ผลที่ได้ของ“กุศล”ยิ่ง“มี” ยิ่งสะสม ก็ยิ่งเพิ่มขึ้นๆ

ผลที่ได้ของ“บุญ”ยิ่ง“หมดสิ้นไป” ผลสูงสุดคือ“สูญจบ”

สูญสนิท ไม่เหลือแม้ธุลีละอองใด ยั่งยืนตลอดกาล

ชาวพุทธเข้าใจผิดในคำว่า “บุญ”(มิจฉาทิฏฐิ) ผิดอย่างฉกาจฉกรรจ์ จนกระทั่งไร้ผลจากศาสนาพุทธกันเลยทีเดียว

นี่เป็นความเข้าใจผิดของชาวพุทธที่สำคัญยิ่งใหญ่

ยิ่งใหญ่มาก เพราะคำว่า“บุญ”นี้เองที่ทำให้ชาวพุทธ

ทุกวันนี้พากันใช้คำว่า“บุญ”ทำลายศาสนาพุทธเสียเองด้วย
เพราะชาวพุทธได้พากันหลงผิด โดยเฉพาะ“ผู้รู้”ที่
มีจรรยาภิกษุในคำว่า“บุญ” จึงได้พากันเอาคำว่า“บุญ”ไปหลอก
คนว่า เป็น“วิมาน”ที่คนอยากได้มาสะสมไว้ในตนให้มาก ๆ
ศาสนาพุทธเสื่อมหนักมากจริง ๆ เพราะเหตุนี้

(๕) เริ่ม“ศึกษา”ความเป็น“โลกีย์”จากคำว่า“วิมาน”ก่อน

เหตุก็คือ ใช้“วิมาน”นี้หละหลอกคนให้มาทำ“บุญ”
แต่ที่ปฏิบัติ“การทำบุญ”นั้น “ทำ”กันอย่างมีจรรยาภิกษุ เพราะ
พากันทำอย่างนั้นมันได้“บาป”กันยิ่ง ๆ ขึ้นแท้ ๆ ต่างหาก

เนื่องมาจาก“การทำใจในใจ”(มนสิการ) ก็ทำไม่เป็น ทำ
ไม่ตรงความจริง และ“รูป”กับ“นาม”ก็ไม่ได้มีการสัมผัสแตะ
กันของ“ธรรมะ ๒” หลงไปปฏิบัติหลับตาหนี“ธรรมะ๒”ซ้ำ

ด้วย“ความไม่รู้”(อวิชชา)กันนั่นเองจึง“ตั้งจิต”(อธิษฐาน)
ทำ“บุญ”กันเอาจริงเอาจัง แต่“การตั้งจิต”ของผู้นั้นเป็น“จิตที่
ตั้งไว้ผิด”ก็ได้“โมหะ” คือได้“ความหลง”(โมหะ) นี้ชั้นหนึ่งแล้ว

และที่“โมหะ”นั้น ก็เป็นได้ทั้งที่“หลงผิด”ว่าถูก นี่อีกชั้น
ทั้งที่“หลงติดหลงยึด”เป็น“อุปาทาน” นี่ก็อีกชั้น

ทั้งที่“หลงใคร่อยากได้”เป็น“กาม”ยิ่งขึ้น ๆ นี่ก็อีก

ทั้งที่หลงผิดยึดเอา“ความมีตัวตน”ว่า“ไม่มีตัวตน”ก็อีก

จะเพราะ“จิตวิปลาสหรือทิวฐิวิปลาสหรือสัญญา
วิปลาส”ก็เป็นไปได้ทั้งนั้น นี่ก็ยังเป็นอีกหลายชั้น

และหรือวิปลาสไปเป็น“ความไม่เที่ยงว่าเที่ยง-ความ

เป็นทุกข์ว่าสุข-ความไม่มีตัวตนว่ามีตัวตน-ความไม่งามว่า
งาม” นี้ก็อีก นับมานี้ก็ขึ้นแล้วละ(พระไตรปิฎก เล่ม ๒๑ ข้อ ๔๙)

มันหนามันมากมันจัดจ้านกันก็ขึ้นที่หลงผิดกันไป

นี่คือ ที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ในพระไตรปิฎก เล่ม ๒๕
ข้อ ๙๒ ว่า “โจรหัวใจกับโจรหัวใจ หรือคนมีเวรกับคน
มีเวรทำร้ายแก่กันและกันนั้น มันเลวหนักยิ่งกว่า”แบบนี้เอง

แม้ที่สุด“หลงไหลคลั่งไคล้” เหล่ากันว่า ถ้าได้“ทำทาน”
กับคนผู้นี้หรือกับวัดนี้จะรวยใหญ่รวยมาก พวกกัน“โมหะ”
หลง“ทำบาป”ว่าตนได้“ทำบุญ”กัน เนื่องจากไม่รู้ทันคำ
ว่า“วิมาน”ที่ถูกสร้างขึ้นมา“ทำร้าย”ผู้คนกันนี้เอง

ก็เพราะการเอาคำว่า “บุญ”นี้แหละ มาหลอกคนว่า
เป็น“การทำทาน” โดยเฉพาะต้องมาทานแก่ผู้พูดเองด้วย

(๖) คนฉลาดชั่วร้าย(เลว) กับคนโง่หนัก ที่เลวเสมอกัน

คนโง่หนักจึงหลง“ทำทาน”กันใหญ่ ทำกันคึกคัก ทำกัน
มาก คนฉลาดเลวก็ทำร้ายกันเองยิ่ง ๆ พระพุทธเจ้าตรัสว่า

เปรียบเหมือนกับ“โจรหัวใจ”ก็ดี หรือ“คนมีเวร”ก็ดี
ซึ่ง“คนเลว”(โจร)ก็ดี คนผู้มี“เวร”(ความปองร้ายกัน)ก็ตาม ซึ่งพา
กันทำ“ความฉิบหาย”ให้แก่กันและกันก็เลวร้ายแล้ว แต่คน
ที่มี“จิตที่ตั้งไว้ผิด”นั้น “เลว”หนักยิ่ง ๆกว่า“โจรหัวใจ” ยิ่ง
กว่า“คนมีเวร”ทำร้ายกันและกัน เป็นไฉน ๆทีเดียว

คำตรัสของพระพุทธเจ้าใน“โคपालสูตร”(พระไตรปิฎก
เล่ม ๒๕ ข้อ ๙๒) นั้นมีว่า “โจรหัวใจเห็นโจรหัวใจแล้ว พึง
ทำความฉิบหายหรือความทุกข์ให้กัน ก็หรือคนมีเวรเห็น

คนมีเวรแล้ว ฟังทำความฉิบหายหรือความทุกข์ให้กัน
“จิตที่ตั้งไว้ผิด”(มิจฉาปณิหิต จิตต์)..ฟังทำเขาให้เร็วกว่านั้น ฯ”

“ทีโล ทลั ยนตุ กยิรา เวรี วา ปน เเวรินั

มิจฉาปณิหิตั จิตตุ ปาปิโย นั ตโต กเรติ ฯ ตियั ฯ
ชัดเจนชัดแจ้งในคำว่า“ฟังทำเขาให้เร็วกว่านั้น”..มั้ย?

เห็นไหมว่า พระพุทธเจ้าตรัสความสำคัญของ“การ
ทำใจในใจ”(มนสิการ)นี้มันสำคัญยิ่งขนาดไหน แต่นักการ
ศาสนาทุกวันนี้ ไม่สังวรกันเลย อาจารย์ที่สอนทั้งหลายจึง
สอนกันให้“ตั้งจิตตั้งใจไว้ผิด”(มิจฉาปณิหิตัง จิตตั้ง)กันเต็มวงการ
ศาสนา ในเรื่อง“ทำทาน” แต่ไม่เป็น“บุญ” กลายเป็น“บาป”
เพราะไปได้กิเลสทัฬหมตนาเข้าไปหนักหนาสาหัสยิ่งขึ้น ๆ ๆ

ก็เพราะประเด็นที่ว่า “จิตที่ตั้งไว้ผิด”(มิจฉาปณิหิตัง จิตตั้ง)
นี้แหละที่เป็น“ความผิด”(มิจฉา)แท้ ๆ ของ“ใจรหิวใจก”ซึ่งหมายถึง
ถึง“คนผู้ใช้เล่ห์หลอก”ด้วยการสร้าง“วิมาน”ขึ้นมา และใช้คำ
ว่า“ทำบุญ”(ที่จริงแค่“ทำทาน”แท้ ๆ ไม่ใช่“ทำบุญ”เลย) กับคนที่นับว่า
เป็น“ใจรหิวใจก”สมกัน เพราะ“คนฉลาดมาก-คนโง่หนัก”ที่
เข้าคู่กัน สมกันเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันจึงผนิกสนิทเนียน
ยิ่ง ก็ร่วมวัดกันทำ“อกุศลกรรม”ได้“เร็วยิ่งกว่าเร็ว”ควบแน่น
แรงร้ายยิ่ง ๆเกินจะกล่าวทีเดียว ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้

ซึ่งความหลงผิดนี้ มันผิดกันไปอย่างน่าสังเวชยิ่ง ๆ

ความจริงแท้ “บุญ”หมายถึงเครื่องฆ่า อารูชประหาร
แต่กลับนำไปหลอกเป็น“วิมาน”ที่หลงผิดกัน กลายเป็น
เป็นอยากได้“บุญ”หนักหนาสาหัสจนพากันเพื่อพกดกนรก

จึงโง่งงงงซ้องงไม่รู้ก็ชั้น ๆ ที่หลง“บุญ”เป็น“วิมาน”

(๗) แล้วจริงๆแท้ๆ “วิมาน”มันคือ อะไรกันแน่..?

วิมาน คือ ปราสาทบนสวรรค์ แดนสวรรค์ แดนสุขาวดี

“วิมาน”คือ ภาวะที่คนคิดด้วยความหลงผิด จนถึงหลงใหลคลั่งไคล้ จึงต่างสมมุติ“วิมาน”กันขึ้นมาหลอกลวงกันให้เพื่อพัก เสียเวลา เสียแรงงาน เสียเงินทองแสนสาหัส

“วิมาน” คือภพ คือชาติ ที่หลงเป็นดินแดนที่แสนสุข ที่คนหวังว่า จะไปเกิดหรือไปเป็น ไปได้กันใน“อนาคต”โน่น

“วิมาน”เป็นการสร้าง“ภาพหวัง”ขึ้นย้วยอ้อมใจคนหนักจัด

นักการศาสนาทุกวันนี้ใช้“วิมาน”เป็นเครื่องมือหากิน แข่งขันกันอย่างเข้มข้น ตามแบบ“ทุนนิยม”ที่เป็นนักหาเสียงหาบริวาร หาลูกค้า เป็นจอมประชานิยมตัวฉกาจ เป็นนักการตลาดตัวฉกรรจ์ ไม่มีผิด

มีเล่ห์เหลี่ยมหากิน ใช้เล่ห์เหลี่ยมสำนักตนเอง ต่างมีวิธีการที่จะให้คนมาหลง“วิมาน”ของสำนักตน มาหลงติดยึดในตัวตนของคนในพรรคของตนกันทั้งนั้น

“วิมาน” จะปั้นอะไรก็ได้! จะเป็นอย่างไร? ก็วาดฝันไป ตะพึด สราวัด จะพิลึกก็ก๊อ จะมโหฬาร จะสุดยิ่งใหญ่ ขนาดไหน ๆ เลิศเลอ หรรษา อภิมหาวิเศษ บรมประเสริฐ ก็คิดเอา นึกเอา ตามที่อยากได้ให้เป็นให้มี ก็แค่คิดขึ้น ด้วยความฉลาดยิ่ง ๆ จินตนาการเอาลม ๆ แล้ง ๆ แท้ ๆ มาสร้างขึ้น

แต่เป็นจริงไม่ได้ มันเป็นไปไม่ได้ตามที่เพื่อฝันออกมา หลอกกัน มอมเมากัน ล้วนคือ“วิมาน”ที่จะเนรมิต เพื่อบ้า ๆ

ฝันบอ ๆ ออกมาหลอกล่อกันได้ทั้งนั้น

โดยมีคำว่า“บุญ”เป็นชื่อสินค้าหลักของสำนัก-ของวัด

ผู้“ซื้อบุญ”ก็จะได้“วิมาน”ที่สวยงาม-ใหญ่-หรู สวรรค์

กรอกหูผู้อยากได้“บุญ”จนเป็นที่หลงเชื่อกันทั่วไปว่า
การทำ“บุญ”ที่จ่ายเงิน“ทำทาน”นั้นเป็น“การซื้อบุญ” ซึ่งจะ

ได้“บุญ”อันเป็น“วิมาน”ตามที่พ่อค้าบุญอ้างหลอกลวงกิน

ซึ่งจริงๆแล้ว ไม่ใช่การ“ซื้อ”ด้วยซ้ำ เพราะซื้อยังได้
ของแลกเปลี่ยนมาเป็นชิ้นเป็นอัน แต่เน..มันถูกหลอก“กิน
ฟรี”แท้ ๆ ถูกหลอกเอาไป“ฟรี” ๆ แต่ไม่ได้สิ่งนั้นเป็นชิ้น
เป็นอันมาให้แก่ผู้จ่ายเงิน-จ่ายทรัพย์ออกไป เลย..สักจิต

มีแต่“วิมาน”ลอยลมเท่านั้นที่ผู้จ่าย“หลงลม”นักดื่ม
ตัวร้ายทั้งหลาย

ได้“วิมาน”เท่านั้น แค่นั้นเท่านั้นนะ..ไม่ได้อะไรสักสิ่งไป
กว่า“วิมาน”ที่ผู้จ่ายเงิน..ฝันเพื่อว่าจะได้

คำว่า“บุญ” คนทุกวันนี้จึงมีจักษุวิมล(มีความเห็นผิด) ว่า
เป็น“วิมาน”หรือ“ภาพหวัง”หรือ“ภาพที่อยากได้มาให้ตน”

“บุญ”จึงเป็น“ภพ-ชาติ”ที่คนผู้ทำทาน“ทำไว้ในใจ”(มน
สิกโรติ)ว่า ตนจะได้“วิมาน”ตามที่ตน“ทำทาน” ถ้ายังทาน
มากเท่าใด “วิมาน”ก็ยิ่งใหญ่ ยิ่งโต ยิ่งหรู ยิ่งวิไลศมาหรา

ก็“ตั้งจิต” คือ อธิษฐานจิต หรือ“ปณิหิตัง จิตตัง”นี้แล
ที่“ตั้งขึ้นไว้ในใจลม ๆ แล้ง ๆ”เป็นภพ-เป็นชาติ อรูปจิตเท่านั้น

จึงเป็น“อัตตวาทุปปาทาน”แท้ ๆ นั้นเอง ที่แต่ละคนผู้
ไป“ทำบุญ”แต่ที่จริง“ทำทาน”แท้ ๆ ที่เขาได้เป็นกอบเป็นกำ

ขณะนี้แล “การได้”ของคนที่ผู้มีจิตภาวนาแล้ว จะได้อัตตากับเขาบ้าง “อัตตา”ก็ไม่มีเสียอีก มีแต่ลม ๆ แล้ง ๆ มีแค่“วาตะ”เท่านั้นที่ผู้วิเศษหาได้ไป แคนจะ“ได้”กับเขาทั้งที่ ..โอ-โอ-โอ แล้วได้อะไร? ก็ได้ภาวะที่ไม่มี“ของจริง”..เอ-ล-ย จึงไม่ใช่“สังขธรรม” แม้แต่น้อยแต่นิด

(๘) แล้วจริงๆแล้ว “สังขธรรม”มันคือ อะไรกันแท้..?

“ของจริง”ตรงกับบาลีว่า สังขธรรม อันเป็น“โอฬาริกอัตตา” ซึ่งจะต้องมี“นามรูป”หรือมี“รูปกับนาม” หรือจะเรียกว่า“รูปกาย”ที่ต้องมี“นามธรรม”ร่วมรู้อยู่ด้วย จึงจะชื่อว่า “ของจริง,สิ่งจริง” หรือภาวะที่“สัมผัส ๖”ได้ทั้งภายนอกด้วย ตามเงื่อนไขขจรปใน“วิโมกข์ ๘” ว่าต้องมีทั้งภายนอก (พหิตถา)และภายใน(อชฌัตตัง)อยู่พร้อมในขณะนั้น หรือต้องมี“กาย”คือมี“ภาวะ ๒”หรือมี“ธรรมะ ๒”เสมอ

ซึ่ง“รูปกาย”หรือ“สังขธรรม”นี้ จะไม่ใช่แค่“วิมาน”แล้ว “รูปธรรม-สังขธรรม”นั้นสามารถรู้ได้ทั้งตนเองและผู้อื่นก็สามารถ“สัมผัส”รู้ร่วมด้วยได้ ทั้ง“สัมผัส ๔”

“กาย”เป็น“ธรรมะ ๒”ที่มีทั้ง“รูปและนาม” โดยเฉพาะต้องมี“นาม”ร่วมอยู่เสมอ จึงจะชื่อว่า“กาย” คำว่า“กาย” ขาด“นาม”ไม่เรียก“กาย” พระพุทธเจ้าจึงตรัสว่า “กาย” คือ “จิต-มโน-วิญญาณ” (พระไตรปิฎก เล่ม ๑๖ ข้อ ๒๓๐) “กาย”จึงหมายเอานาม ..“นาม”นะเป็นสำคัญ เป็นหลักยืนในรูปนาม

และ“รูปกาย”จะมีได้ ก็ต้องมีการสัมผัส ๓ แล้ว“นามกาย”เกิดก่อน(ปฏิสัมพัต) จึงจะมี“รูปกาย”ขึ้นมาให้ผู้สัมผัส

นี่แหละคือ“สัญญาะ นิจจานิ”ของคุณแต่เดี๋ยวแท้ ๆ
จะนี้แล “ตน”(อตตะ)แท้ ๆ แน่แลที่เดียว ที่พระพุทธเจ้า
ตรัสเต็ม ๆ ว่า“สัญญาะ นิจจานิ”(กำหนดเอาเองว่าแท้ของตน ๆ)

เป็น“วิมาน”ตัวจริง เต็มสภาพ โดดเดี่ยว เดี่ยวแต่
บ้าเป็น บ้ามี บ้าได้อยู่ผู้เดียวจริง ๆ ไม่มีผู้ใดอื่นร่วมบ้าด้วย
ผู้อื่นไม่ได้“ทรงสภาพ”นี้ด้วย จึงชื่อว่าไม่ใช่“สังขธรรม”

ถ้า“สังขธรรม”ก็จะมีภาวะ“ธรรม”ทรงขึ้นยิ่งกว่า“สังขะ”
ตนก็ต้องมีภาวะที่“ทรงขึ้น”ยิ่งกว่าภาวะที่ไม่ทรงขึ้น
แค่เป็น“สังขะ”เฉพาะ“ตน”เท่านั้น โดดเดี่ยว เดี่ยวแต่
แน่แล แท้จริง เพราะตน“กำหนดเอาเองว่าเที่ยงแท้”

ตนเองก็แค่“ลม ๆ แล้ง ๆ”อยู่ ยังไม่“ทรงขึ้น”ในใจด้วย
ซึ่งแน่นอนใครอื่นก็ไม่มีทางที่จะ“รู้”ไปกับตนได้เลย ตน
บ้าคนเดียว ที่หลงว่าเป็น“ความจริง”(สังขะ)อยู่แต่ผู้เดียวเอง

(๑๐) “วิมาน”แท้ ๆ จึงไม่ใช่“สังขะ” เป็น“สังขธรรม”แล้ว

“วิมาน”ก็ดี “สังขะ”ก็ดีจึงลึกและไกลมาก ที่ต้องเรียน
รู้ให้ดี ๆ ให้สุขุม-สันตา-ปณิตา-นิปุณนอย่างยิ่ง ๆ

เพราะ“วิมาน”ยังไม่ใช่“สังขะ” “วิมาน”เป็นเพียงแค่
“อรูปร”ที่ตนยึดจริง ยังไม่ถึงขั้น“สมมุติธรรม” เป็นแค่“ปรมาตถ
ธรรม”ในตนของตนผู้เดียวอยู่ “ยังให้ผู้อื่นร่วมรู้ด้วยไม่ได้”

และ“สังขะ”นี้พระพุทธเจ้าตรัสว่า “มีอย่างเดียวเท่านั้น
สังขะที่สองไม่มี”(พระไตรปิฎก เล่ม ๒๕ ข้อ ๔๑๙)

“สังขะ”ของใครก็ของตนเท่านั้น เท่าที่ตน“กำหนดเอา
เอง ตนเท่านั้นว่าจริงจังเที่ยงแท้ของตน”(สัญญาะ นิจจานิ)

หากนำออกมาเปรียบเทียบกับคนอื่นเมื่อใด แม้นไม่เป็น “สัจจะ” หนึ่งเดียวกัน ก็จะแตกต่างกันทันที ผู้ยังมี “อตตตา” จะต่างยึดว่า “ของตนเท่านั้นแท้ ของคนอื่นไม่แท้ ของตนเองเท่านั้นถูก ของคนอื่นไม่ถูก” จึงมีการขัดแย้ง ทะเลาะกัน ที่สุดถึงขั้นฆ่ากัน ร้ายสุด ๆ ใ้กัน

แต่ถ้าไม่มีปัญหากัน หรือไปด้วยกันได้ หรือไม่ด้านกัน หรือยอมกัน ก็ถือว่านี่แหละคือ “สมมุติสัจจะ” ที่มีอย่างเดียวเท่านั้น สัจจะที่สองไม่มี” ซึ่งต่างก็ “องค์รวม(กาย) เดียวกัน”

อันแตกต่างกันกับ “สัญญาฐานะ นิจจານิ” (“สัจจะ” ของใครก็ของตนเท่านั้น เท่าที่ตนกำหนดเอาเอง ตนเท่านั้นว่าจริงจังเที่ยงแท้ของตน)

ดังนั้น ผู้รู้จึงหมดการโต้แย้ง และจะจบได้ด้วย “ตน” เป็นที่สุด คือ “เราหยุดแล้ว แต่เธอต่างหาก ที่ยังไม่หยุด”

นี่คือ ภาษิตที่ยิ่งใหญ่ที่สุดของพระบรมพุทศศาสนา และ “การหยุด” นี้ก็เป็นการหยุดที่ “ทำจิตตน” หยุดจริง ๆ ด้วยนะ ทำ “อารัมมณะ” ของตน(เวทนา=เจตสิก) ให้เป็นจริงได้แท้

ถ้าทำ “อารัมมณะ” ให้เป็น “สัจจะหนึ่งเดียวกัน” ไม่ได้ การยังแย้งกัน ถกกัน หรือเถียงกันอยู่ ก็ยังไม่จบลงได้ เพราะ “อตตตา” ฉะนั้นแล คือ ตนยังยึด “ทิฏฐิ” ตนเป็น “อตตตา”

เพราะทำ “อารัมมณ ๒ ให้เป็น ๑” ไม่ได้ ตามสูตรที่ว่า “เทว ธัมมา ทวเยน เวทนายะ เอกสโมสธนา ภวันติ”

ใครจะยังยึดเอา “อตตตา” ไว้ ก็คือ ผู้ยังมีอตตตาต่อไป เพราะผู้นั้นยัง “ยึดทิฏฐิ” ของตนอยู่จริง

“ทิวฏฐิ”ทั้งหลายก็มี“๖๒ ทิวฏฐิ”เท่านั้น(พตปฎ.เล่ม ๙ สูตรที่ ๑ พรหมชาลสูตร) เป็นเพชรพุทธศุขยอดคิดปะโลกุตระแท้ๆ

“ทิวฏฐิ”นี้ใครจะสร้างให้เกิดเป็น“ปัญญา”เต็มที่สูงสุดได้ด้วยการปฏิบัติ“มรรค องค์ ๘-ธรรมวิชัยสัมโพชฌงค์” ซึ่งจะมี“สสัมภาระ”ของ“สัมมาทิวฏฐิ”เจริญขึ้นๆเป็นลำดับไปจนครบถ้วนสุดจบถึง“ปัญญาพละ”(พระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๒๕๘)

(๑๑) “บุญ”จึงเป็น“อิตตา”แท้ๆ ที่ผู้ทำ“บุญ”ติด ยังมีอยู่

“ผู้มีจฉาทิวฏฐิ”ที่เป็น“ลมๆแล้งๆ”ชั้น“อิตตวาหุปาทาน”วิมานแท้ก็แน่ยิ่งกว่าแนคือ“โมฆบุรุษ”เบอร์ ๑ หรือแม้จะปฏิบัติ“ทาน”ปฏิบัติ“ศีล”ปฏิบัติ“สมาธิ”ที่มีจฉาทิวฏฐิอีกก็ได้แต่“อิตตา”แน่นอน เก่งสุดท่านก็แบ่งไว้เป็น“อิตตา ๓”

“อรุปอิตตา”มีละเอียดเล็กสุด แต่“อิตตวาหุปาทาน”นั้นยิ่งไปกว่าความเป็น“อรุป”จะมีเสียอีก เป็น“แค้นาม”ที่เชื่อที่เป็น“อิตตวาหุปาทาน”แค่“ธรรม”ชั้น“นามธรรม”ที่ปักมั่น ว่า“ตน”จะได้“วิมาน”(ลมๆแล้งๆ)ลึกซึ้งอยู่ใน“อรุป”อีกที

ซึ่งเป็น“อุปาทาน”ที่มีแค่“คำพูด”ว่าเป็น“ตัวตน”เป็น“ของตน”จึงมีแต่“คำพูด”มีแต่“ลัทธิ”มีแค่“ทิวฏฐิ”ว่าตนเป็น-ตนทำ

เช่น ตนเป็นผู้ทำทาน-ตนเป็นผู้ปฏิบัติศีล-ตนเป็นผู้ปฏิบัติสมาธิ” และหวังว่าจะได้“วิมาน”มาให้ตนใน“อนาคต”ข้างหน้าโน-นี้-น ก็มีแต่ตนในภพ แต่ตนยังไม่มีแม้แค่“ผัสสะ”

“อิตตา”ชนิดนี้ จึงเป็นแค่“วาทะ”เท่านั้น ที่เป็นแค่“คำพูด”เท่านั้นจริงๆ เป็นแค่“ความเชื่อ” จนเป็น“ลัทธิ”ที่มี

“วิมาน”ที่หวังว่าจะได้ ซึ่งเป็น“ลม ๆ แล้ง ๆ อยู่ในอนาคต” ก็
แน่นอนอยู่ใต้ง ๆ ว่ามันยังไม่ได้ ยืนยันกัน-พิสูจน์กันขณะนี้
ดังนั้น การทำใจในใจ(มนสิการ)ของคนผู้นี้ว่าเป็น“วิมาน”
ที่จะได้ ก็คือ ทำ“ภาพที่หวัง”หรือทำ“ภาพที่อยากได้”เท่านั้นที่มี
มันแค่“คำพูด”แค่“ลัทธิ”แค่“ความเชื่อ-ความเห็น”(วาทะ)
เป็น“อุปาทาน”(ภพชาติที่ยึดมั่นไว้ได้)ชนิดหนึ่งแค่นั้น ซึ่งมีแค่
“วาทะ(คือคำพูด)อย่างเดี๋ยวจิต ๆ ที่เป็นอุปาทาน จึงชื่อว่า
“อิตตวาทุปาทาน”แท้ ๆ ในประดา“อุปาทาน”หลากหลาย
ซึ่ง“ภพชาติ”นั้น ก็คือ“ภาพหวัง” ก็คือสิ่งที่ไม่แน่นอน
เลยว่าจะจริงหรือไม่จริง มันยังเป็นเพียงแค่“วิมาน”ที่หวังที่
ป็นเป็น“สิ่งอันตนอยากได้”แต่ยังเป็นลม ๆ แล้ง ๆ อยู่เท่านั้น
จะเกิดหรือไม่เกิด จะได้จริงหรือไม่ได้จริง ยืนยันมันคงไม่ได้
แต่เป็น“ความหวัง”ที่เกิดขึ้นมายึดถือไว้ในใจแล้ว(อุปาทาย)
ตามที่มีคนพูดกันสอนกันผิด ๆ เป็น“ความยึดถือ”คือ
อุปาทาน

นั่นคือ แทนที่จะสอน“การทำใจในใจ”(มนสิการ)ชำระ
“ความยึด”ให้จางคลายลงหรือดับไป กลับสอนสร้าง“อุปาทาน”
(การยึดมั่น)ใสในใจตนยิ่ง ๆ ขึ้นเสียนี้ ผลจึงได้แค่“อุปาทาน”ที่เป็น
“วิมาน”(ภาพหวังหรือภาพที่อยากได้ใสใจ)เกิดในใจของคนผู้นั้น

อุปาทาน จึงคือ กิเลสชนิดหนึ่ง ธรรมดา ๆ นั้นเอง

ทำ“ทาน”ก็ว่าจะได้“บุญ” ยิ่งทานมา..า..กกกก็ยิ่ง
ได้“วิมาน”ห..ญ..า..ย มาก ถือ“ศีล”(ศีลพทุปาทาน)ก็ว่าจะ
ได้“บุญ” ปฏิบัติ“สมาธิ”(มิจฉาสมาธิ)ก็ว่าจะได้“บุญ”มากขึ้น ๆ

จึงได้“บุญ”เป็น“อรรถา”ทั้งในทาน-ในศีล-ในสมาธิ

(๑๒) *ไม่ตรงตามพระพุทธรเจ้าตรัส ไม่มีผล มีแต่บุญเกิ*

เพราะที่ทำกันนั้น “นัตถิ ทินนัง -นัตถิ ยิฏฐัง -นัตถิ หุตัง”ที่พระพุทธเจ้าตรัสนี้ หมายความว่า “ทำทานแล้ว ไม่ได้บุญ-ปฏิบัติไปตามวิธีกรรมนั้นแล้วก็ไม่พาให้ได้บุญ-จิตไม่เกิดผลบุญ” แม้แต่แค่“ส่วนบุญ”หรือ“ส่วนแห่งบุญ” (บุญญภาคหรือบุญญภาคิยา)สักนิดสักน้อยก็ไม่ได้“ส่วนบุญ”ใดเลย ไม่มี“ส่วนบุญใดเกิดในจิต”

ผู้มี“ส่วนบุญ”เกิดในจิต เป็นเสขบุคคล นั่นคือ ผู้ปฏิบัติ ขำระกิเลสไปได้“ส่วนหนึ่ง” จึงเป็นผู้มี“ส่วนบุญ”(บุญญภาค หรือบุญญภาคิยา)

ฉะนี้เองคือ “ผู้ได้ส่วนบุญ” หมายความว่า ผู้“ขำระกิเลส”ออกไปได้ส่วนหนึ่ง บางส่วนเท่านั้น กิเลสไม่ได้หมดสิ้น จึงเป็นแค่“สาสวะ”คือ กิเลสยังไม่หมดสิ้นอาสวะ ทำได้แค่“กิเลส”ลดลงไป“บางส่วน”(เอกัจจะ)เท่านั้น จึงเรียกว่า“ผู้ได้ส่วนบุญ” นับเป็น“เสขบุคคล”

“เสขบุคคล”นี้แหละคือ “ปรทัตตูปชีวีเปรต”ตัวจริง ที่เป็นผู้ได้รับ“ส่วนบุญ”(ส่วนกิเลสที่ลดไปได้จริง) ในคนเป็นๆที่ปฏิบัติแล้ว“จิตเกิดส่วนบุญ” คือเกิดทำให้กิเลสในจิตอกุศล (จิตเปรต)ของตนลดละลงไปได้“บางส่วน”(เอกัจจะ)อย่างเป็นทางการ

“บุญ”ซึ่งหมายถึง การขำระไ้อ้ที่“โง่ๆ”(ทัตต)ออกไปจากตน” “ความโง่”(ทัตต)ของตนออกไปได้ จึงเป็นผู้ได้รับ

ความรู้ใหม่อันเป็นความรู้แบบอื่น”(ปร)จากที่เคยรู้มา ยึดถือ
มาก่อน เปลี่ยนเป็น“ความรู้”ใหม่ เกิดใหม่ เป็น DNA ใหม่
ทีเดียว เปลี่ยนชีวิตไปฟัง DNA ใหม่

ฉะนั้นก็คือ “ปรมัตถธรรม” ไม่ใช่เรื่องของ“บุคคล-
ตัวตน”ที่เป็นเรา-เป็นเขา อันหมายขยายไปถึง“ตัวตนของ
บุคคล”ทั้งร่างภายนอก-ภายในเต็มตัวรวมหมดทั้งแห่ง

แต่“ปรมัตถสังขะ”ต้องหมายเอาเฉพาะ“จิต-เจตสิก-
รูป-นิพพาน”กันให้แม่น ๆ-ตรง ๆ-คม ๆ-ชัด ๆ-ลึก ๆ-แท้ ๆ

ไม่เช่นนั้น จะเป็น“บุญแก้” ไปหมายเอา“การชำระตัว
ตนที่เป็นตัวตน-ตัวเราทั้งตัว-ตัวเขาทั้งร่างกาย”ไปเลย

(๑๓) เพราะยังเข้าใจได้แค่“เปรต”คือ“จิตนอกตัวเรา”

ที่เรากำลังพูดกันอยู่นี้มันชั้น“อภิธรรม” ไม่ใช่“ธรรม
ชั้นหยาบ”หมายถึงเนื้อหนัง ตัวตนรวมร่างกายภายนอกเลย

มันหมายเอาแต่เฉพาะ“จิต-เจตสิก-รูป(จิต)-นิพพาน”
กันนะ อย่าตื่นเงิน เผินเพี้ยนไปเป็นอันขาด

เพราะเหตุไปหลงผิดกันหมายเอาโน่น.. เอาว่า “เปรต”
คือ“ตัวตนที่เป็นส่วนอื่น ที่นอกไปจากจิตตนเอง”

ก็เป็นเสียอย่างนี้แหละจึงปฏิบัติเพื่อให้สำเร็จผล“บุญ”
ไม่ได้สักที เนื่องจากเจตสิกทำงานกำหนด“วิปลาส”(สัญญา
วิปลาส) เจตสิกที่เป็น“สัญญา”ทำงานผิตเพี้ยนไปนั่นเอง

ซึ่งก็อีกแหละ ที่เป็นอย่างนี้ก็เพราะเนื่องมาจาก“ทิวฐิ
วิปลาส”อีกที ที่เรียนที่ศึกษาถ่ายทอดกันมา เป็นความเห็น-

ความเข้าใจ-เป็นทฤษฎีที่ผิดเพี้ยนมาก่อน นั่นแหละแท้ ๆ

เพราะยังไม่ตรงตามที่พระพุทธเจ้าตรัสจริง ๆ ตาม
พระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๒๕๕ เป็นต้น ที่มีว่า “ทานที่
ทำแล้ว(กินนัง)-วิธีปฏิบัติที่ทำแล้ว(ยฺภูรัง=ศีลพรต)-อธิจิตที่ได้ผล
สั่งสมตั้งมั่นแล้ว(หุตัง=สมาธิ)” ไม่มีผล ไม่มี“ส่วนบุญ”ใดเกิด

เนื่องมาจาก“กรรมดี,กรรมชั่วที่เป็นผลเป็นวิบาก”(สุกต
ทุกกฏานัง กัมมานัง ผลัง วิปากโก)ก็ดี “ความเป็นโลกนี้”(อยังโลก)
“ความเป็นโลกหน้า”(ปรโลก)ก็ดี “ความเป็นแม่ทางจิต”(มาตา)
ก็ดี “ความเป็นพ่อทางจิต”(ปิตา)ก็ดี “จิตวิญญูณที่ความเป็น
สัตว์อยู่ในตัวเราแท้ ๆ”(สัตว์โอปปาติก)ก็ดี ตนก็ยังไม่รู้จริง

โดยเฉพาะ“ความเป็นอาริยะที่เป็นความรู้ขั้นเป็น
ปัจเจกมีมาแต่ชาติก่อน แล้วมาปรากฏตัวเป็นบุคคลใน
ปัจจุบันนี้ เป็นผู้สามารถดำเนินชอบ ปฏิบัติชอบ ซึ่งประกาศ
โลกนี้โลกหน้าให้คนยุคนี้แจ่มแจ้ง เพราะรู้ยิ่งด้วยตนเอง ได้
ในโลกปัจจุบันนี้ มีอยู่(อดีต โลก สมณพราหมณา สัมมัคคตา สัมมา
ปฏิบัติ นา เย อิมัญจโลกัง ปรัญจโลกัง สยง อภิญญา สัจฉิกัตวา ปเวเทนตี
ติ) ตนก็ยังไม่เห็นไม่ได้ ยังไม่รู้จัก แม้จะได้ฟังท่านพูดท่านแสดง

คุณก็ยังไม่รู้เป็น“สัมมา” ยังไม่พบ ยังไม่เห็นบุคคลดัง
ว่านี้ ที่จริงนั้น คุณเห็นคุณได้ยินท่านพูดท่านอธิบาย แต่คุณ
ฟังไม่เข้าใจ ไม่เชื่อว่าถูกต้อง คุณลบหลู่ ตีทิ้งคำพูดที่ไม่ตรงกับ
“ทิวฐิ”ที่คุณยึดถืออยู่ ที่คุณยึดมั่นถือมั่นแล้ว คุณไม่สนใจ

เพราะไม่มี“ปรโตโฆสะ” จึงยัง“มิจจาทิวฐิ”อยู่คงเดิม
ก็ยัง“โยนิโส มนสิการ”ไม่เป็น คือยัง“ทำใจในใจ”(มนสิการิต)

ไม่เข้าร่องเข้ารอยกับความถ่องแท้ ลงไปถึงที่เกิดได้ตรงเป้า
ดังนั้น “ทาน” ก็ดี “ศีล” ก็ดี “สมาธิ” (อริจิต) ก็ตาม ล้วน
ไม่ได้ มรรคผล เลย แต่ได้ “ตัวตน” ที่เป็น “อิตตา” หรือได้
แต่ “บุญเกี” คือ เป็น “วิมาน” ตามที่ตนยัง “อวิชชา” อยู่ทั้งนั้น
แทบกล่าวได้ว่าหมดสิ้นวงการพุทธแล้วมัง

(๑๔) ยังจมอยู่ใน “ทฤษฎี ๖๒” อย่างเดิม ไม่พ้นมิถิภาทฤษฎี

ยังไม่พ้น “มิถิภาทฤษฎี ๖๒” ตาม “พรหมชาลสูตร” เพราะ
“หลับตา” ปฏิบัติ “เจโตสมาธิ” จมอยู่แต่กับ “อดีต” และอนาคต”
ชัดเจนมัย ว่า “วิมาน” นี้มันตัวร้ายขนาดไหน?

ยังแยกแยะจิตที่เป็น “เทวดา-มาร-พรหม” ไม่ได้เลย

สำนักงานบิน “ธรรมกาย” ในเมืองไทยหลอกหลวงคนผู้
ยัง “โง่” (อวิชชา, ทัดตะ) ผู้หลง “วิมาน” อยู่ ซึ่งมีจำนวนมากเหลือ
เกินในโลกยุคนี้ ผู้หลอกจึงร่ำรวยมหาศาลได้ง่ายๆ และตื้นๆ
เพราะลูกค้าที่โง่หนักหลง “วิมาน” ยังมีอยู่เยอะเหลือล้นจริง ๆ

สำนักพระป่าทั้งหลายที่ยัง “หลับตา” ปฏิบัติก็คือ ผู้ยัง
จมอยู่กับ “อดีต” กับ “อนาคต” นัยเดียวกัน เพียงแต่แยกกัน
เป็นสาย “อภัสราพรหม” กับสาย “สุภกิณห์พรหม” เท่านั้น

“สุภกิณห์พรหม” ก็คือ “วิมานนิพพานนิโรธดำด้าดิ่ง”
เป็นพวก “มโนปโทสิกเทวดา” กันอย่างมีดมนอนธการ

ส่วน “อภัสราพรหม” คือ “วิมานไส ๆ สวรรค์สุขาวดี
แสนสุข” เป็นพวก “ชิตทาปโทสิกเทวดา” กันอย่างระเริงหลง
เต็มที โดยใช้ภาษาหลอกคนโง่ทั้งหลายว่า เป็น “ภูมเทวดา”

“ภูมิตเวดดา”ก็คือ เทวดาอยู่บนพื้นดินนี้แหละ แต่ก็
อีกแหละ แม้แต่อาจารย์ผู้สอนก็ไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริงหรือกว่า
“เทวดา”ที่อยู่บนพื้นดินนี้ คือใคร และความเป็น“เทวดา ๓”
ได้แก่ “สมมุติเทพ-อุมัติเทพ-วิสุทธิเทพ”เป็นอย่างไร?

หรือยิ่งอาจารย์ก็รู้ดีใน“เทพเทวดา ๓”นี้ แต่รู้ทั้งรู้ก็ยัง
โกหกหลอกลวงคนชั่วซ้อนเข้าไปอีก มันก็ชั่วหนักชั่วหนายิ่งขึ้น ๆ

เพราะยุคนี้มันกลียุค หรือใกล้กลียุคแล้ว คนอวิชชา
มันมากกว่าคนมี“วิชา”หลากกว่าหลายเท่าตัว คนที่จะมี
“วิชา”จึงมีได้ยาก หาได้ยากจริง ๆ

คนจำนวนมากจึงคือคนอวิชชา มากกว่ามากในโลก
จริง ๆ คนที่มีวิชชามีน้อยก็จริง ๆ ทุกภาวะปรากฏที่เห็น
และเป็นจริง นั่นมียืนยันชัดยิ่งกว่าชัด

เพราะเหตุฉะนั้นเองแหละ“ความจริง”ทั้งสมมุติสัจจะ
ทั้งปรมาตถสัจจะ จึงมี ให้เห็น ๆ และเป็นอยู่จริงชัดยิ่ง มีตัว
แท้ยืนยันความแท้ ไม่เห็นจะแปลกประหลาดอะไร

“บุญ”กลายเป็น“กิเลส”จริง ๆ จึงเป็น“บุญแท้”กันไป
อย่างน่าอเนจอนาถใจยิ่ง

(๑๕) “บุญ” กลายเป็นกิเลส เป็น“อุปาทาน”หลอกคนยึด

“บุญ”ที่เป็น“วิมาน” จึงคือ“อุปาทาน”แท้ เพราะได้รับ
การศึกษาที่สั่งสอนผิด และปฏิบัติตาม ๆ กันมาผิด แทนที่
จะลดละอึดตา กลับไปได้“อึดตา”เพิ่มขึ้นมาใส่ใจตนเอง
ยิ่งขึ้นเสียนี้ แล้วหลงว่าได้“บุญ”อันเป็น“บุญแท้”เป็นแค่วิมาน

ผลจึงมีใช้“บุญ”ถูกตรงความหมายที่ถูกต้องสัมมาทิฏฐิ
ว่า “การชำระกิเลสออกจากจิตสันดานให้สะอาดหมดจด”
(สันดานัง ปุนาติ วิโสเธติ) ตามหลักฐานเดิมของพุทธ ที่ชาวพุทธ
ได้หลงผิดจนเลอะเทอะในคำว่า“บุญ”

เพราะไปเข้าใจว่า“บุญ”หมายเอาอย่างเดียวกันกับ
“กุศล” คือไปเห็นว่า“บุญ”นั้นเป็นเครื่องอาศัยอย่างหนึ่ง
อันเป็นเหมือน“ยานพาหนะ”แบบเดียวกันเดียวกับ“กุศล”
เข้าใจว่า เหมือนเครื่องอาศัยช่วยให้อัตภาพได้อะไรขึ้นมา
มีอาศัย ขึ้นมาได้เสพ ขึ้นมาเป็นของตัวของตนอย่างนั้น
อย่างนี้ ได้อันนั้นขึ้นมาเป็นรสสุข เป็นความเพลินใจ ได้รูป
ได้เสียงได้กลิ่นได้รสได้สัมผัสเสียดสีมาเป็นรส“โลกียารมณ์”
โดยหลงผิดไปเชื่อว่าชีวิตที่“ทำบุญ”เหมือนชีวิตที่“ทำกุศล”

“บุญ”มีผลได้เหมือนความเป็น“กุศล”ไปแล้วนั่นเอง
แทบเรียกได้ว่า“สนิทเนียน”แล้วปานนั้นเลย

เข้าใจว่า“บุญ”มีหน้าที่ มีคุณสมบัติอย่างเดียวกัน
กับ“กุศล”ที่หมายความว่า“ความดีงาม” อันเป็นภาวะที่ชีวิต
ต้องอาศัยใช้สอย“ความดี”นั้น จึงต้องมี“อัตภาพ” ทุกวันนี้
มันผิดเพี้ยนไปเป็นหนึ่งเดียวอย่างสนิทสนมแล้ว

“กุศล”แปลว่า คุณงามความดี คือเครื่องอาศัยสำหรับ
ชีวิต-เครื่องอาศัยของควมมีชีวะ-เครื่องอาศัยของอัตภาพ
ถูกต้องแล้ว ซึ่งแตกต่างกับ“บุญ”อย่างมีนัยสำคัญมากยิ่ง

(๑๖) “บุญ”แท้ๆคืออะไร? ชาวพุทธจะเข้าใจไม่ได้แล้วหรือ

“บุญ”ที่ถูกที่แท้นั้นคือ “เครื่องฆ่า เป็นอาวุธประหาร

กิเลส เป็นอุปกรณ์ที่ทำหน้าที่ชำระกิเลสให้สะอาด(ปุณาติ วิโสเดติ)แท้ ๆ ถ้าไม่มีความรู้ยิ่งสัมมาทิฐิ ไม่อาจจะ“ทำบุญ” มีผล(อรรถิ) หรือไม่สามารรถ“ทำบุญ”เป็นบุญสำเร็จ“บุญ”ได้จนกระทั่งเป็น“ทิฏฐุชุกรม”สูงขึ้นไปตามลำดับ

“บุญ”เป็นอุปกรณ์ที่ไม่มีใครจะ“มี”ได้ง่าย ๆ

เพราะ“บุญ”เป็นเครื่องประหาร ของคนอาริยะ ที่ผู้ประหารได้ก็บรรลุ“โลกอื่น”(ปรโลก) หรือบรรลุ“โลกเหนือชั้นโลกีย์”(โลกุตระ) เข้าสู่โลกอาริยะเป็น“เสขบุคคล”เป็นผู้มี“ส่วนบุญ”(ปุณฺณกาคิยา) ไปตามลำดับ จนที่สุด“อเสขบุคคล” คือ จบสุดเป็นคนไม่ต้องมี“บุญ” เป็นคน“สิ้นบุญสิ้นบาป”(ปุณฺณปาปปริกฺขิโณ)

ผู้ปฏิบัติธรรมใช้“บุญ”อย่างสัมมาทิฐิได้แท้ จะเป็นผู้สามารถมี“ธรรมวิชัย”(ธรรมวิชัยสัมโพชฌงค์)หรือ“โพธิปักขิยธรรม ๓๗”พาคณมี“สัมมาทิฐิ”ไปสู่“ทิฏฐุชุกรม”(สุกตทุกกฺกานัง กัมมานัง ผลัง วิปาโก)บรรลุผลที่สุดนิพพาน

นั่นคือ ความก้าวหน้าของ“ธาตุขีวะ”ชั้น“จิตนิยาม”

ผู้สามารถจะให้“มี”อุปจยะ”(การเกิดขึ้นแรก=primary cell) หรือจะตัด“อุปจยะ”(primary cell)นั้น หรือไม่ให้มี“สันตติ”(ความต่อเชื่อมปัจจุบันนั้น=continuum) จะตัด“สันตติ”(continuum) ในขณะที่ใด แคไหน ก็ทำได้จริง

โดยจัดการ(อภิสังขาร ๓ ตั้งแต่“ปุณฺณกาสังขาร”เป็นต้นไป)กับ“การเกิด-การดับ”ของ“จิตนิยาม”(โอบปาติกโยนิ) จนสามารถทำ“การดับ”(นิโรธอาริยสัจ)ได้เสร็จจบ ไม่มี“การเกิด”ใดต่อไป

ผู้ทำได้จริงขั้นนี้ คือ อรหันต์ผู้มี“ทั้งรู้ทั้งเห็นได้ขาด”จริง ๆ
จึงเป็น“อมตบุคคล”ที่สามารถ“ทำเกิด-ทำตาย”ให้ตนสำเร็จ
พระพุทธเจ้าได้ตรัสถึง“ความรู้”เหล่านี้ไว้ครบครัน
ซึ่งผู้มี“ความรู้”ขั้นจัดการ(อภิสังขาร)กับพลังงานจิตถ้า
เทียบกับชีวเคมีศาสตร์ทางโลกก็สามารถเปลี่ยน DNA
ของ“จิตนิยาม” จัดการกับ deoxyribonucleic acid ของคน
ผู้มี“จิตนิยาม” หรือจัดการกับกลละ-อัมพช-เปติโดยเฉพาะ
ของตนได้จริง ก็เป็น“นักศึกษา”ขั้น“เสขบุคคล”ขึ้นไป คือ ผู้
สามารถกำจัด “ความเป็นเปรต” มี“ส่วนบุญ”(บุญภาคิยา)
ได้จริง กระทั่งที่สุดเป็นผู้“หมดสิ้นบุญ”(บุญปริกขิโณ) เป็น
อรหันต์หรือโพธิสัตว์ที่มีภูมิที่เป็นจริงแท้ ๆ

เออละ ทีนี้...เรามาสถายากันในประเด็นสำคัญที่
กำลังพูดถึงกันอยู่เสียก่อน

(๑๗) “บุญ”แท้ๆ มิใช่สิ่งที่จะสะสมในอิตถภาพของตน

“คน”นั้นไม่มีความจำเป็นสะสม“บุญ” คนผู้มี“สัมมา
ทิฏฐิ”จะไม่สะสม“บุญ” หรือไม่เรียกร้องหา“บุญ”เอามาใช้
ประโยชน์ได้อีก ถ้า“บุญ”ทำหน้าที่เสร็จจบ “บุญ”ก็เลิกกัน
เพราะ“บุญ”นั้นมีหน้าที่“กำจัดกิเลสจากจิตสันดาน
ตน”(สันดานัง ปุณาติ วิโสเจติ)เท่านั้น หมดหน้าที่ก็จบทุกสิ่งถ้วน

“บุญ”คือ อารุชประหาร คือเครื่องฆ่า

ดังนั้น คนผู้ใดที่ใช้ความเป็น“บุญ”ที่เป็นเครื่องฆ่า
นี้เสร็จ ก็จะมีที่ทิ้ง เมื่อ“จบ”ความเป็น“บุญ”ลงไป ทิ้งที่ทิ้ง
เป็น“อรหันต์” ก็จะ“ทิ้งบุญ”ไปทันใด เป็นผู้“หมดสิ้นบุญ”

“บุญ”จึงหมดสิ้นไปจากตัวอรหันต์

“ผู้หมดสิ้นบุญ”ภาษาบาลีคือ “ปุณฺณปริกฺขิโณ”

พระอรหันต์ทุกคนเป็น“ผู้สิ้นบุญสิ้นบาป”(ปุณฺณปาปปริกฺขิโณ) เพราะพระอรหันต์ทุกคน“บาป”ไม่เกิดอีกกับตนแล้วเด็ดขาดตลอดไป ตราบที่ยังมีอสังขารอยู่อาศัยไป “กรรม”ทุกกรรมของพระอรหันต์ไม่เป็นบาปอีก ดังที่พระโฆวาทปาฏิโมกข์ข้อ ๑ ว่า “สัพพปาปัสส อกรรมัง”ไม่ทำบาปทั้งปวง เพราะบาปไม่เกิดในจิตท่านอีกแล้วเด็ดขาดยั่งยืน

ดังนั้น ทุกกรรมที่พระอรหันต์ทำจึงมีแต่ทำดี คือทำแต่กุศลทั้งสิ้น ดังข้อ ๒ ของพระโฆวาทปาฏิโมกข์ ว่า “กุสลัสสูปสัมปทา”

ดังนั้น “บาป”จึงไม่มีอีก ไม่ทำบาปอีกต่อไปตลอด เพราะ“บาป”ไม่เกิดอีกแล้วในตน “บุญ”ก็ไม่ต้องอาศัยมากำจัดบาปกันอีกแล้ว “บุญ”อาศัยใช้กำจัด“บาป”เท่านั้น จบ

ส่วน“กุศล” นั้นคนยังมียังได้อาศัยในชีวิต ช่วยเสริมส่งผู้อื่นให้อะไรต่ออะไรเจริญมากมี ช่วยได้-ช่วยเป็น-ช่วยมี

แต่“บุญ”นั้น ผู้จะ“ทำบุญ”ได้ผลแก่ขันธ(อุปธิเวปັกกา) นับว่ามี“ส่วนบุญ”ต้อง“สัมมาทิฏฐิ”เป็นผู้เข้าขั้น“นักศึกษ”ที่พระพุทธเจ้าตรัสเรียกว่าเป็น“เสขบุคคล” ผู้สามารถ“ชำระกิเลสของตน”ได้ ไปเป็นลำดับ มี“ส่วนบุญ”(ปุณฺณภาคิยา)

“ส่วนบุญหรือส่วนแห่งบุญ”ที่ภาษาบาลีว่า“ปุณฺณภาคหรือปุณฺณภาคิยา”นั้น คือ ผู้มี“ส่วนกิเลสหรือส่วนบาปอกุศลที่ถูกชำระ”ไปได้ เป็นส่วนๆ เรียกว่ามี“ส่วนบุญ”(ปุณฺณภาค)

“ส่วนบุญ”จึงหมายถึง “ส่วนที่เสียไป-ส่วนที่ลดละไป-ส่วนที่สูญเสียไป” ก็เลยนั่นเองต่อไป นี่คือ “ส่วนบุญ”

“บุญ”ที่ทำสำเร็จผล คือ กำจัดสิ่งที่ไม่พึงประสงค์

“บุญ”จึงไม่ใช่ “ภาวะที่สะสมในอัฐภาพของคน”

ผู้ทำบุญมี “ส่วนแห่งบุญ” จึงเริ่มเป็น “เสขบุคคล”

(๑๘) “กุศล”ต่างหากที่สมควรพึงประสงค์ น่าอยากได้

ถ้าไม่มี “กุศล” อาศัย ก็ไม่มีคุณค่าประโยชน์ใดเลย เพราะ “กุศล” คือความดีงาม คือเครื่องอาศัย “กุศล” ช่วยประโยชน์ ช่วยสร้างสรรค์ ช่วยเพิ่มเติมอะไรต่ออะไรให้สังคม เป็นอยู่ ช่วยสังคมเป็นสุขเจริญงอกงามมากมี ช่วยอะไรต่ออะไร ที่สังคมพึงได้พึงมีนานาสารพัดคุณค่า และประโยชน์

“กุศล” เป็นเครื่องอาศัยในความเป็น “ตน” (อัตตา) ของความมีชีวิต “กุศล” นั้นผู้มีอัฐภาพต้องอาศัยทั้งตนทั้งผู้อื่น

“บุญ” นั้นมิใช่เครื่องอาศัยของสังคมเลย แต่เป็นเครื่องอาศัยในการฆ่ากิเลสส่วนตัวแต่ละคนเท่านั้น ในความมีชีวิต

เพราะ “บุญ” เป็นเครื่องฆ่า ใช้สำหรับกำจัดความเป็น “ตน” (อัตตา) ที่เป็นกิเลส “บุญ” เป็นอาวุธสำหรับประหารกำจัด “อัฐภาพ” แต่ละส่วนๆ ในตน เป็นเครื่องชำระส่วนที่ชื่อว่า “อกุศล” ชื่อว่า “บาป” ให้ลึกลงไปหมดเกลี้ยง “บุญ” เป็นเครื่องอาศัยเฉพาะกิจเท่านั้น คือแค่ อาศัยใช้ฆ่า “กิเลส”

เรื่อง “บุญ” เรื่อง “กุศล” ๒ คำนี้ต้องทำความเข้าใจกันดี ๆ คม ๆ แม่น ๆ ลึก ๆ ตรง ๆ ชัด ๆ

(๑๙) ผู้ที่ยังมี“ส่วนบุญ” และผู้“สิ้นบุญ-หมดบุญ”ที่แท้

ทบทวนดูดี ๆ “อรรถาหรืออรรถาพ” ส่วนที่ต้องชำระออกจาก“ตน”สิ้นเกลี้ยงหมดแล้ว ผู้นั้นก็เป็นผู้หมดสิ้น“บุญ” ไม่ต้องใช้“บุญ”กำจัด“บาป”กันอีกแล้ว ชื่อว่า “ผู้สิ้นบุญ” เพราะ“บาปสิ้น”หมด ที่ภาษาบาลีว่า “บุญญปาปปริกขิโณ”

ดังนั้น พระอรหันต์จึงคือ“ผู้ไม่ต้องมีส่วนบุญ”ใด ๆ เหลืออยู่ในตนอีกแล้ว เป็น“ผู้สิ้นบุญ”(บุญญปริกขิโณ)

สำหรับผู้กำลังใช้“บุญ”ชำระกิเลสอยู่ กิเลสบางส่วนลดละไปได้เป็นส่วน ๆ จึงเป็นผู้ได้“ส่วนบุญ”(บุญญภาคิยา, บุญญภาค)ไปตามจริงเท่าที่ความสามารถของตนจะทำได้จริง เรียกว่า“เสขบุคคล” นี้คือ ผู้“ได้ส่วนบุญ”ไปเป็นลำดับ ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ในพระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๒๕๖

ผู้ได้“ส่วนบุญ”ก็คือ ผู้“กำจัดส่วนบาป”ของตนออกไปได้นั่นเอง “ส่วนบุญ”จึงไม่ใช่“ได้” แต่“เสีย”ส่วนบาปออกไป

คำว่า“ส่วนบุญ”(บุญญภาคิยา) จึงต้องชัดเจนแจ่มแจ้ง

“ผู้ได้รับส่วนบุญ”นี้ คือ ผู้ต้องมีมิตรดีสหายดีสังคมาสังแวดล้อมดี (กัลยาณมิตรโต กัลยาณสหาโย กัลยาณสัมปวงโก) แล้วจะได้รับ“ส่วนบุญ”จากทั้งคนผู้เป็นครูบาอาจารย์ ทั้งมิตรสหายญาติโยมนั่นเองร่วมเป็นผู้ต่างก็พึ่งอาศัยกัน เป็นผู้ร่วมกันทำให้เราได้“ส่วนบุญ” เราเป็น“เปรต”แท้ ผู้ต้องได้“ส่วนบุญ” เรียกเต็ม ๆ ว่า “ปรทัตตูปชีวีเปรต” คือผู้ต้องอาศัยคนอื่น ส่วนอื่น สิ่งอื่น ๆ ต่าง ๆ ร่วมเป็นปัจจัย

แจ่มแจ้งกระจ่างกระจ่างไหม? ถ้ายัง..ก็อ่านต่อ

(๒๐) “ปรต”ที่ชื่อว่า ปรทัตตูปชีวี คือ ใครกันแน่?

พระเสขบุคคล ก็คือ “ปรทัตตูปชีวีปรต” ได้แก่ ผู้ต้องอาศัยผู้อื่นยังชีวิตให้เจริญที่แท้จริง(อาริยะ)อยู่เสมอ หรือให้“หลุดพ้นจากความเป็นปรต”นั่นเอง

อย่าลืมนะว่า “บุญ”นี้เป็น“กรรมนิยาม”ที่ตนเองต้อง“ทำ”(กิริยากรรม)ของตนเอง จึงเป็น“กัมมัตสกะ” เป็นของตนเอง ใครจะทำให้เราไม่ได้ เรา“ทำ”ก็ผลของเรา(สุกตทุกกฏานัง กัมมานัง ผลัง วิปาโก)

เราต้องทำเองจนกว่าจะหมด“บาป” จึงจะไม่ต้อง“ทำบุญ” และไม่ต้องใช้“บุญ”กันอีก ก็ถึงขั้นเป็น“อรหันต์” ซึ่งเป็นผู้ไม่ต้อง“มีบุญ”อีกแล้ว เป็นผู้“บุญหมดหน้าที่แล้ว”

พระอรหันต์จึงเป็น“คนผู้สิ้นบุญสิ้นบาป” เห็นไหม?

พระอรหันต์เป็นผู้“ไม่ทำบาปทั้งปวง”จริง(สัตพปาปัสสะ อกรรม)นะนี่ เพราะพระอรหันต์เป็นผู้“หมดสิ้นบาปแล้ว”

ถ้ายังมี“กรรม”ที่ทำในปัจจุบันใด จึงถึงจึงพร้อมแต่“กุศล”ทุกปัจจุบันนั้น ทั้งสิ้น

ดังนั้น ในพระโอวาทปาฏิโมกข์ ที่ว่า“กุสลัสสุปสัมปทา” ทำความเข้าใจให้ละเอียดสุขุมดี ๆ แล้วจะไม่ง ไม่สงสัยเลย

ขออ้อ..ผู้จะมี“ส่วนแห่งบุญ”(บุญญภาค.บุญญภาคิยา) หรือผู้ที่ยังเหลือส่วนบุญ“อยู่นั้นคือ “เสขบุคคล”(ผู้ยังไม่สิ้นบาปถึงขั้นจบ จนเป็นอรหันต์เท่านั้น) ที่ต้อง“ทำบุญ” เพราะยังเหลือ“บาป”อยู่ จึงจะต้อง“ทำบุญ”อยู่ ต้องมี“บุญ”ไว้ทำ

พระเสขบุคคล(ผู้ที่ป็นอาริยบุคคล แต่ยังไม่เป็นอรหันต์)

“ส่วนที่ยังต้องทำบุญ”ยังมีอีก ยังไม่หมดบาป-บุญ เพียงแต่ว่าตนได้“ทำบุญ”เป็นผล มีสัมมาผล ได้“ส่วนแห่งบุญ” (บุญญาภคิยา)บ้างแล้ว แต่ก็ยังต้องทำ“บุญ”อยู่อีก ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ในพระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๒๕๖ ผู้สนใจอ่านคู่มือจากพระไตรปิฎกเถิด

(๒๑) “เปรต”แท้ๆคือ จิตปัจจุบันในผู้“เสขบุคคล”

นอกจากปัจจุบัน ไม่ใช่“สัจจะ” จึงปฏิบัติไม่ได้

“เปรต”แท้นั้นได้แก่“จิตใจ”ของคนเป็นๆในปัจจุบันนี้แหละ จึงจะเป็น“เอหิภัสสิโก”จริง เป็น“ธรรม”ที่เชิญใครๆมารู้มาดู“ความเป็นเปรต”คือเราได้แท้ ว่านี่ไง..“เสขบุคคล”

มีชื่อว่า “เปรต”อยู่ใน“ภพภายในจิต”ของตนเอง ตนเองรู้อยู่คนเดียว หรือไม่ก็ล่องลอยอยู่ในอวกาศไหนก็ไม่มีใครรู้ ถ้าอย่างนั้น ก็ไม่ชื่อว่า“เอหิภัสสิโก”แน่นอน

แม้จะเป็น“ปัจจุบัน”แท้ๆ ก็ยังมีเงื่อนไขอีกว่า ต้องมี“สัมผัส ๖ ภายนอก”ด้วย และสัมมาทิวาสอื่นอีกมากมาย นั่นคือ พระเสขบุคคล นี้เอง ที่เป็นเปรตผู้ยัง“ต้องการส่วนบุญ” นั่นคือ“ปรารถตูปชีวิ”แท้ๆ ที่ยัง“อยากได้ส่วนบุญ” ซึ่งก็ต้องอาศัยได้จากผู้อื่น สิ่งอื่นที่เป็นปัจจัยแวดล้อม ..ชัดเจนมั๊ย?

พระเสขบุคคล จึงยังมีส่วนที่ยังเป็น“เปรต”อยู่นั่นเอง จึงต้องเป็นผู้ทำจิตที่ยังเป็นเปรต คือ“ส่วนบาป”นั้นๆ ให้“หมดสิ้นบาป”ที่เหลืออยู่ต่ออีก จนกระทั่งสิ้นหมดเกลี้ยง

โดยอาศัยผู้อื่นสิ่งอื่น อันมีองค์ประกอบทำความ
เจริญก้าวหน้าไปอีก คือ ต้องมีผู้อื่นมีสิ่งอื่นเอื้อให้ เป็น
องค์ประกอบอาศัยปฏิบัติชำระกิเลสให้หมดสิ้นเกลี้ยง นั่น
คือ ชีวิตินทรีย์ของ“บาป”ยังเหลืออยู่ จึงยังต้องทำ“บุญ”
อาศัยผู้อื่นสิ่งอื่นเป็นองค์ประกอบช่วยให้เราชำระกิเลสได้

เห็น“ปรทัตตูปชีวีเปรต”กันชัดเจนขึ้นหรือยัง?

เห็น“เปรต”ที่ปฏิบัติได้ กันอย่างชัดแจ้งขึ้น..ใช่มั๊ย?

การอาศัยผู้อื่นอาหารอื่นเพื่อ“ชำระบาปออกจากจิต
สันดานให้สะอาดหมดจด”(สันดานัง ปุณติ วิโสเธติ)ที่สัมผัสได้

หมายความว่า “ส่วนแห่งบุญ”(บุญญาภคิยา)ส่วนหนึ่ง
พระเสขบุคคลทำได้แล้ว ตามนัยะที่พระพุทธเจ้าตรัสใน
“มหาจิตตาริสกสูตร” มีเหลือในตัวพระเสขบุคคลนั้น คือ
ความเป็น“ส่วนแห่งบาป”หรือ“ส่วนบาป”ที่เหลืออยู่ในผู้นั้น

“ส่วนบาป”ที่เหลือนี้คือ ความเป็น“เปรต”ที่จะต้อง
ได้รับการ“ทำบุญ”ให้“หมดสิ้นบาปที่เหลือ”

เพราะ“เปรต”คือ ผู้ยังมีบาป หรือผู้ยังเหลือส่วนบาป

“ทำบุญ”ก็คือ ทำการชำระหรือกำจัด“ส่วนบาป”(ความ
เป็นเปรต)นั้นๆ “ฆ่า”กิเลสนั้นๆให้หมดสิ้นไป

ผู้ศึกษาโปรดอ่านจากพระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ตั้งแต่
ข้อ ๒๕๒-๒๕๑ โดยเฉพาะข้อ ๒๕๖-๒๕๗ จึงจะเข้าใจ
ความเป็น“ส่วนแห่งบุญหรือส่วนบุญ”(บุญญาภค,บุญญาภคิยา)ได้

(๒๒) เรียนรู้ในความเป็น“เปรต”หรืออื่นๆให้สัมมาทิฐิ

ส่วน“เปรต”ที่คนพากันเข้าใจผิดว่า เปรตคือ วิญญาณ

ล่องลอย ที่คอยรอรับ“ส่วนบุญ”จากใคร ๆ หรือวิญญาน จะอยู่ที่ไหน ตนก็ไม่รู้(อชานโต) ไม่เห็น(อปสโต) ใคร ๆ ก็ไม่รู้-ไม่เห็นหรือก ถ้าไม่ศึกษาให้สมาธิปฏิ

“วิญญาน”ที่ล่องลอยอยู่ที่ไหนก็ไม่รู้ จับตัวมันก็ไม่ได้ แล้วเราจะประหารมันได้ยังไงเล่า..?

สำหรับนักศึกษาสมาธิปฏิจริงจึงรู้(ชานโต)จึงเห็น(ปสโต) ว่า มันเป็นความแสหา เป็น“อาการ”ดิ้นรนของตัณหาจริง ๆ

อย่าไปตามหา“วิญญาน”ในที่ใด ๆ เลย โดยเฉพาะในอดีตหรืออนาคตที่ไหน ..เปล่าทั้งเพ ดังที่พระพุทธเจ้า ตรัสใน“พรหมชาลสูตร”(พระไตรปิฎก เล่ม ๙ ข้อ ๔๔๐-๔๔๔)

หรือแม้จะอยู่ใน“ปัจจุบัน”ที่อยู่ในภพภายในใจของเรา แท้ ๆ ยังต้องศึกษาให้ครบตื่น-ลึก-คม-ชัด-แม่นยำ-ตรง เบื้อง ๆ

และตามที่พระพุทธเจ้าทรงบริภาษภิกษุสาติว่า เป็น โมหมบุรุษ เป็นมิจฉาทิปฏิ เพราะไปหลงผิดกันในเรื่อง “วิญญาน”ที่ล่องลอย ซึ่งอยู่ที่ไหนก็ไม่รู้ หากไม่มี“ผัสสะ” ภายนอกเป็นปรากฏการณ์ใน“ปัจจุบัน” จะไม่มีโอกาสได้ รู้จักรู้แจ้งรู้จริงกันได้เลย(พระไตรปิฎก เล่ม ๑๒ ข้อ ๔๔๐-๔๔๔)

ขอยืนยันว่า การปฏิบัติต้องมี“สัมผัสเป็นปัจจัย” และ ต้องเป็น“สัมผัสภายนอกในปัจจุบันนี้”ด้วย

“หลับตา”ปิดทวารปฏิบัติเข้าไปอยู่ในภพ จึงโง่

“เปรต”คือ จิตวิญญานที่มันยังไม่เจริญของเราเอง อย่านไปยุ่งกับวิญญานของคนอื่นเลย มันไม่เกิดประโยชน์อะไร วิญญานใครก็อยู่ในใจเขา และเราก็ไม่สามารถ“มี

กรรม”หรือ“ทำกรรม”ที่จะส่ง“ผลของกรรม”ไปให้ใครได้

เพราะ“กรรม”เป็นของของตน(กัมมัตถตา) “กรรมเป็นของเรา”ที่เราทำเป็นผลของเรา(สูกตทุกกฏานัง กัมมานัง ผลัง วิปาโก) เราต้องเป็นทายาทของกรรมของตน(กัมมทายาท) กรรมพาเราเกิดเราเป็นของตัวเอง ส่งให้ใครหรือแบ่งให้ใครไม่ได้ แม้ใครจะมารับส่วนแบ่งหรือมารับมรดกก็ไม่ได้ (กัมมัตโกมติ, กัมมทายาโท, กัมมโยนิ, กัมมปฏิสรโณ)

คำสอนของพระพุทธเจ้ามีละเอียดลออ ครบบริบูรณ์ ถ้วนสิ้นอยู่แล้ว เรียนดี ๆ ตรวจตราให้ครบ ๆ กันดูละเอียด ๆ

(๒๓) ชาวพุทธเสื่อม แม้แต่คำว่า“กาย” ก็ไม่รู้จริงแท้

แต่เหตุเพราะชาวพุทธทั้งหลายได้เสื่อมจากคำสอนทั้งหลายของพระพุทธเจ้าไปมากยิ่งจริง ๆ แม้แต่คำความสำคัญ ๆ ในคำสอนต่าง ๆ บางคำ เช่น ที่อาตมาหยิบมาชี้แจงกันอยู่ในช่วงนี้ เป็นต้น

อาทิ คำว่า“บุญ” หรือ“กาย” หรือ“มนสิการ” หรือ“สมาธิ” ที่มันยังไม่ใช่“สัมมาสมาธิ” ยังไม่เป็นสัมมาทิวฐิ เป็นต้น ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสรู้ และอาตมาหยิบมายืนยัน และสาธยายตามความเป็นจริง โดยนำหลักฐานต่าง ๆ หลักเกณฑ์ต่าง ๆ คำตรัสต่าง ๆ ตลอดจนจากตำนานของพระพุทธเจ้าทั้งหลาย มาอ้างอิงยืนยันอยู่ทุกวันนี้ ซึ่งผู้จะเข้าใจ“การทำใจในใจ”(มนสิการ)ว่า ได้ออกนอกคำสอนที่พระพุทธเจ้าทรงสอนไว้ คือ ทำใจในใจ(มนสิการ)

ติผิด จน“มีจนาปฏิบัติ”ไปแล้ว ก็ยากแสนยากเหลือเกินที่
คนจะเข้าใจได้ เพราะชาวพุทธทุกวันนี้ได้ยึดมั่นถือมั่นใน
“ทิวสุปาทาน”ก็ดี “สีลัพพตูปาทาน”ก็ดี “อิตตวาทูปาทาน”
ก็ดี มั่นยังแน่นเหนียว แข็งแรง กันอยู่เหลือเกิน

“ยึดความเห็นของตน”ก็ยังยึดแน่น “ศีลพรตที่ตนทำ
อยู่”ก็ยังยึดแน่นทำอยู่ “ความเป็นอิตตาที่มีแค่วาตะ”ก็ยัง
ยึดได้แต่วาตะของตนอยู่ มั่นยังไม่เปลี่ยนแปลงคลี่คลายเลย

เรื่องที่น่าจะเข้าใจกันได้ง่าย ๆ ที่อาตมาสาธยายมา
แล้ว ๆ เล่า ๆ นานตั้ง ๓๐-๔๐ ปีมาแล้ว ก็ยังเข้าใจกันยาก

อาตมาก็อาจจะยังไม่เก่งในการอธิบาย คุณผู้ศึกษา
พยายามศึกษา ก็พยายามฉลาดให้มากช่วยอาตมาด้วยเถิด

(๒๔) แม้แต่เรื่อง“ทาน” ก็ยัง“ทำใจในใจ”มี“กิเลส”กันอยู่

เช่น เรื่อง“ทาน”ที่สอนกันว่า“ทาน”นั้นก็สอนให้“ทำใจ
ในใจ”ตน(มนสิกรโธติ)เป็น“วิมาน” อาตมาก็ท้วง ก็ได้สาธยาย
มาซ้ำซากว่า มันผิด นั่นมันยังสร้างอิตตานะ สร้างภพสร้าง
ชาติอยู่ แต่ก็ยังสอนกัน-ก็ยังไม่เห็นทำกัน-ยึดกันอยู่อย่างเดิม

ยัง“ทำใจในใจ”(มนสิกรโธติ)กันอยู่อย่างเดิม คือ ทำกิเลส
ใส่ใจตนเองอยู่ หรือทำใจตนให้เป็นกิเลสโลกโตขึ้น ๆ ๆ อยู่

จึงยัง“นัตถิ ทินนัง” ทานที่ให้แล้วยังไม่มีผล(พระไตรปิฎก
เล่ม ๑๔ ข้อ ๒๕๕) เพราะยังไม่“สัมมาทิวสุ”ในการ“ทำใจในใจ”นั่นเอง

แทนที่จะสอนให้“ทำใจในใจ”กิเลสลดละได้ ก็ยังสอน
การทำใจในใจให้เป็น“มโนมยอิตตา” สร้าง“อิตตา”เสริม“กิเลส”

เพิ่มใส่ใจตนเข้าไปอีกอยู่นั้นแหละ เปลี่ยนแปลงกันเสียที่ไหน
เพราะอ่านกิเลสด้วย“อาการ-ลึงคะ-นิमित-อุเทศ”ไม่ออก
อ่าน“นามกาย”และ“รูปกาย”ของตนไม่เป็น อ่านไม่ได้ อ่านไม่
ถูกต้อง(พระไตรปิฎก เล่ม ๑๐ ข้อ ๖๐)

จึงอ่านความเป็น“กาย”ไม่ออก อ่านความเป็น“รูป”
เป็น“นาม”ไม่ถูกต้อง

ทั้ง“รูป”ทั้ง“นาม” อ่านกันไม่ออก อ่านไม่ถูกต้อง“กาย”
แล้วจะอ่าน“ตัวตนของกิเลส”ถูกต้องได้อย่างไร?

ดังนั้น จะ“กำจัดกิเลส” ก็กำจัดได้แค่“ฝัน”ลม ๆ แล้ง ๆ

(๒๕) ชาวพุทธเสื่อม แม้แต่คำว่า“บุญ” ก็ไม่จริงแท้

“สังโยชน์”ข้อแรก“สักกาย” คือ “กาย”ของตน ก็อ่าน
ไม่ออกแล้ว จับ“อาการ-ลึงคะ-นิमित”ของมันไม่เป็น

เพราะมีจฉาทิฏฐิในคำว่า“กาย” ที่ผิดจากความจริงแท้
ไปไกลลิบ เป็นความผิดพลาดที่สำคัญ ประเด็นที่ ๑

โลกุตระธรรม ข้อที่ ๑ “กายในกาย”ในสติปัฏฐาน ๔ ก็
โมฆะตั้งแต่ข้อต้น

ประเด็นที่ ๒ ที่ยิ่งสำคัญมากกว่าประเด็นที่ ๑

คือ ความหมายแท้จริงของ“บุญ”นั้น ไม่ใช่สิ่งที่คน
จะได้ จะมี จะเป็น ขึ้นมาอาศัยเลย

ความหมายของ“บุญ”ในทุกวันนี้ ชาวพุทธเข้าใจกัน
เป็น“ภพ” เป็น“ชาติ” เป็นวิมาน“ลอยลมอยู่ในอนาคต”ฝัน ๆ

“บุญ”เป็น“วิมาน” เป็น“มโนมยอัตตา” เป็น“กุศล” เป็น

เครื่องอาศัย อันหมายถึงคนละเรื่องกับ“สัจจะ”

เป็น“วิมาน” ก็คือ แดนที่อยู่ห่างไกล เป็นภพ เป็นสถานที่ ที่อยู่ไกลแสนไกล ไกลจนไม่รู้ว่าเมื่อใดจะไปถึง

วิมานเป็น“ความหวังลม ๆ แล้ง ๆ”แท้ ๆ ที่มักจะสร้างอย่างเพื่อฝันใฝ่จิตใจว่า เป็นความดีความงามที่ตนได้ทำแล้ว จะส่งผลให้ตนพบกับความสุขสมใจร่ำรวยที่จะเกิดในโอกาสข้างหน้า ข้างหน้า ๆ ๆ และข้างหน้า

ซึ่งหมายความว่า เป็นภพเป็นชาติที่ชื่อว่าสวรรค์ วิมานแมน อันไกลแสน สุดแสนไกล

หรือหมายความชัด ๆ ก็คือ ไปเข้าใจว่า“บุญ” หมายถึงภพชาติที่จะได้กันในชีวิตต่อไปภายภาคหน้า ซึ่งเป็นคุณงามความดี หรือ“บุญ”ได้แก่ ความสุขความเจริญที่จะได้ในชีวิตดำเนินไปถึงในกาลเวลาข้างหน้า เมื่อไหร่..ไม่รู้ละ อยู่ในวันเวลาข้างหน้า ๆ โน่นแหละ กาลข้างหน้า ชีวิตข้างหน้าแล้วกัน

แต่“สิ่งที่เผชิญอยู่ในปัจจุบันนี้”ต่างหากที่ก่อกวนอนาคตนะ!

“ความหวังในกาลข้างหน้า” ที่หวังว่า จะเป็นความสุขความสบายที่จะได้ในชีวิตดำเนินไปถึงในกาลเวลาข้างหน้า ซึ่งภาษาที่เรียก “ความหวังในกาลข้างหน้า”นี้ก็คือ “วิมาน”

“วิมาน” มีจริงหรือ? เทียงหรือ? แท้แน่นอนหรือ?

เพราะคนไม่ตระหนักถึง“การศึกษา”ที่วุ่นนี้เลย

คนจึงหลงเชื่อ“วิมาน”ที่คนเจ้าเล่ห์ผู้เก่ง คนผู้เป็นเจ้าของอุปบายที่ฉลาดสามารถสร้างขึ้นหลอกคนได้เก่งกาจ

แล้วก็หลอกให้หลงอย่างสำคัญว่า ถ้า“ทำทาน”มาก ๆ

จะมี“วิมาน”ที่เลิศลอยยิ่งใหญ่พิเศษมาก ๆ(ดินแดนที่อยู่ในอนาคตอันไกลแสนไกล เมื่อไหร่จะไปถึงก็ไม่รู้,มีจริงหรือไม่ ก็ไม่มีใครรู้แท้เลย) “วิมาน”จึงเป็นเครื่องล่อหลอกให้คนมา“ทำทาน”ที่มีฤทธิ์ยิ่ง

(๒๖) ได้เกิดมาเป็น“คน”กับเขาทั้งที ฤาโมฆะ เสียชาติเกิด

และเหลี่ยมคูนที่มักจะทำกันก็คือ ต้องให้คนทั้งหลายมา“ทำทาน”กับตนเองนี้แหละ จึงจะดีที่สุด เห็น“ตน”กันมั๊ย!

นักสร้าง“วิมาน”หลอกคนที่เก่งกาจ จึงร่ำรวย ยิ่งใหญ่ ซึ่งคนทั้งหลายที่ถูกหลอกให้หลง“วิมาน”นี้ ก็ยังมี และยังคงมากอยู่ในสังคมโลกทุกวันนี้ โดยเฉพาะ“มี”ในเมืองไทย

“ภาพลม ๆ แล้ง ๆ สุดเพ้อสุดฝัน”นี้แหละ ที่เรียกกันว่า“วิมาน”นี้เอง แม้ทุกวันนี้คน“รู้”และฉลาด”กันมากยิ่งขึ้นแล้ว ยังรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“วิมาน”กันถ่องแท้ไม่ได้ง่าย ๆ เลย

“วิมาน”คือ ภาพ-ชาติ ที่สัตว์ชั้นมี“จิตนิยาม”เท่านั้นจึงจะมีได้ โดยเฉพาะ“คน”นี้เองที่หลงติดหลงยึด และหลง“หวังหวาน”กับ“วิมาน”กันจนตกเป็นเหยื่อของคนผู้หาทางหลอกล่อให้มา“ทำทาน” มาบริจาคทรัพย์สิน เพื่อตนจะได้ทรัพย์สินกัน มากกว่ามาก

ที่เท่านั้น ความเป็น“วิมาน”เป็นแค่“รูป”หรือ“อรูปรูป”ที่คนผู้ได้รับรู้แล้วหลงติดยึดก็ยึดว่า“อยากได้ อยากมี อยากเป็น”

แต่ที่เท่านั้น ภาวะ“อนาคต”ที่หลงเพ้อกันทั้งหลายนั้น ไม่มีสิทธิ์จะได้ จะเป็น จะมีจริงกันเลย ตลอดกาลนานที่มันยังเป็น“วิมาน”อยู่ โดยไม่หันมาลงมือปฏิบัติกับ“สัมผัส ๖”

ผู้ม่งายกับ“วิมาน”นั้น คือ ผู้โม่หะ ผู้เสียเวลา เสีย
ทุนรอน เสียแรงงานทางกายทางจิตสูญเปล้า(โม่หะ) ทั้งสิ้น
เพราะ“วิมาน”ก็ดี “อนาคต”ก็ดี “อตัตวาทุปาทาน”ก็ดี
ผู้ไม่รู้“วิมาน”ทั้งหลายนั้นเป็นภาวะของ“อตัตวา”อยู่ทั้ง
นั้น ได้แก่ “โอิฬาริกอตัตวา-มโนมยอตัตวา-อรูปรอตัตวา”เท่า
นี้ เป็นอื่นไปอีกไม่มี นอกจากความเป็น“อตัตวา”นี้ ไม่มีเลย

(๒๗) “อตัตวา”เป็นภาวะที่ผู้วิชชา มีอยู่จริง แต่หลงตรรกะ

ดังนั้น ผู้ไม่รู้ทันความเป็น“วิมาน”จึงคือ ผู้ม่งายอยู่
กับ“อตัตวา”(ตัวตน) ทั้ง ๓ นี้ของตนแท้ๆ อันเป็นแค่“ตรรกะ”

ผู้หลงตรรกะ คือ คนหลงแต่ภาษาพยัญชนะ หลง
เหตุผลของความหมาย หลงปรัชญาอยู่เท่านั้น จึงเป็นผู้หมด
สิทธิ์จะได้สัมผัสความเป็น“อตัตวา”ที่ตนเองมีอยู่จริงในจิตตน

ผู้กล้าที่จะเชื่ออาตมา ก็จักจบ จะรู้แจ้ง จะเข้าใจ จะ
ฟังอาตมารู้ดีต่อไปได้เรื่อยๆ จนกว่าตนเองจะรู้“จบ”เองได้

ผู้ยกเอาแต่เรื่อง“วิมาน”มาพรั้าสอนเป็นสำคัญ เล้าแต่
เรื่องอยู่ใน“วิมาน” อยู่ใน“ภพ”ในแดนที่เพ้อฝัน จึงคือ จอม
หลอกหลวง คือ จอมสร้าง“อตัตวา”หลอกหลวงโลก มอมเมาคน
ทั้งหลาย ให้หลงเพ้ออยู่กับ“อตัตวา” ที่เป็น“ภพ” เป็น“ชาติ”
เป็น“ตัวตน”(อตัตวา)ที่ไม่มีจริง เป็นจริงเลยในความเป็นจริง

ผู้ที่มี“อตัตวา” หรือผู้ที่“ได้อตัตวา”(อตัตปฏิลาภ) ซึ่งมี
“อตัตวา ๓”(พระไตรปิฎก เล่ม ๙ ข้อ ๓๐๒) ตามคำตรัสรู้แท้ๆ

“โอิฬาริกอตัตวา” คือ “อตัตวา”ที่เกิดใน“กามภพ”ปัจจุบัน
ที่ต่ำลงไปได้ถึงชั้น“อบายภูมิ” ก็จะต้องเรียนรู้โดยมี“ผัสสะ”

ภายนอก เป็นเบื้องต้นกันจริงๆ ไม่ใช่อยู่ใน“วิมาน”..นะ!

ส่วน“มโนมยอิตตา กับอรูปอิตตา”นั้น คือ“อิตตา”ที่เกิดใน“รูปภพ-อรูปภพ” เป็นเบื้องต้นกลางและเบื้องปลาย ซึ่งเป็นการกำหนดเวียนรู้กันต่อไป “อิตตา”นี้อยู่ในชั้นสูงขึ้นไปอีก

หากไม่มี“ผัสสะเป็นปัจจัย” ก็มีแต่ตรรกะ มีแต่ปรัชญา เป็นแค่ลัทธิ เป็นแค่ทฤษฎี

(๒๘) “อิตตวาทุปาทาน” ต่างกันอยู่ ๒ ประเภท

ต้องมี“ผัสสะเป็นปัจจัย”ซึ่งมีสัมผัสภายนอกอยู่ แล้วเราก็รู้จักรู้แจ้งรู้จริงในภายในจิตตน และกำจัดกิเลสภายนอกให้หมดก่อน หมดกิเลสภายนอกแล้วก็ยังมีสัมผัสภายนอกอยู่ได้ตามปกติ เหลือแต่กิเลสภายในที่เราจะอ่านของตนรู้เอง เมื่อมีสัมผัสภายนอกอยู่นั้นแหละ แล้วจึงกำจัดกิเลสภายในต่อไป การปฏิบัติธรรมพุทธจึงไม่ได้ขาด“ผัสสะ”เลย และมี“ภายนอก”เสมอด้วย

พระพุทธเจ้าจึงตรัสว่า ผู้ที่มี“อุปาทาน”แค่เพียง“อิตตวาทุปาทาน” คือ ได้แค่“วาทะ”เท่านั้น มีอยู่ ๒ ประเภท

ทั้งในหมู่ศาสนา“เทวนิยม”แท้ และชาวพุทธทั้งหลายที่ยัง“มิจฉาทิฏฐิ”อยู่จริง ต่างก็ไม่ได้สัมผัส“เทวะ”จริงเลย ทั้งคู่ มีเทวะมีพระเจ้าลอยลมอยู่ ยังไม่เข้าหา“จิตในจิต”ตน เพียงแต่ฝ่าย“เทวนิยม”แท้ จะสนิทนึ่งยึดแน่นมากๆ

ว่า “เทวะหรือพระเจ้า”มีจริงใน“วิมาน”แน่ๆ ไปตลอดกาล

แต่ตนเองไม่เคยได้“สัมผัสสภาวะ”แท้ ที่เป็น“สมมุติธรรม”เลยสักครั้งครา มีแต่“เทวะ-พระเจ้า”ที่อยู่ใน“วิมาน”

ส่วนชาวพุทธไม่ได้ยึดถืออย่างนั้น ไม่ได้ปักมั่นหลง
สนิทใน“ภาวะเปล่าดาย”ปานฉะนั้น แต่เป็นผู้เรียนมาผิด ได้
แต่“ปรัชญา” ได้แต่ตรรกะ ได้แต่“รู้ลึกรู้ซึ้งยิ่งๆ”อยู่เท่านั้น
นั่นแหละคือผู้ได้แต่“วาทะ” เป็นผู้มี“อุปาทาน”อันมีแค่
“วาทะ”เท่านั้นเป็น“อัตตา” นี่คือ “อัตตวาทูปาทาน” ๒ ชนิด

ดังนั้น ชาวพุทธที่ยังพอมีใจที่จะศึกษาต่อ ก็จะเพียร
ศึกษาตามคำสอนของพระพุทธเจ้าต่อ ก็จะได้“สัมผัสทวะ
หรือพระเจ้าจริง” อันเป็น“วิญญาน”แท้ๆได้ในที่สุด ซึ่ง
เป็น“วิญญาน”สังขารที่ยัง“ทรงสภาพ”อยู่ใน“จิตนิยาม”

“อัตตวาทูปาทาน”หมายความว่า ผู้ยึดได้แค่“คำพูด”
ยึดจินตนาการ ยึดปรัชญาเท่านั้นเป็น“อัตตา”ไม่ได้อะไรอื่น
เลย ได้แค่“วิมาน”เท่านั้นจริงๆที่มีความเป็น“อัตตา” ไม่มี
อะไรอื่นเลยนอกจาก“ลมๆแล้งๆ”เท่านั้นที่เป็น“อัตตา”

เปล่าดายแท้ โมหะสมบุรณ์แบบ

คนผู้เกิดมาที่ยังจมอยู่กับ“วิมาน” หรือยังติดยึด
อยู่กับ“อัตตา” ยังมงายอยู่กับ“ปรัชญา-ทฤษฎี” จึงเป็น
คน“โมหะ”ได้เกิดมาเป็น“คน”กับเขาทั้งที่ เสียชาติเกิดแท้ๆ

(๒๙) คนโมหะแท้คือชีวิตมีแต่ทำมาหากิน ไม่ศึกษาธรรมะ

คนที่เอาแต่ทำมาหากิน แล้วอ้างว่า ไม่มีเวลาศึกษา
ไม่มีเวลาปฏิบัติ ต้องทำมาหากิน ก็เลยไม่ยอมหันมาศึกษา
“ธรรม”เลย โดยเฉพาะธรรมะแบบพุทธให้สัมมาทิฏฐิ

คนที่จมอยู่กับชีวิตอย่างนี้ มีชีวิต“ผิด”มหามหันต์ที่สุด
ส่วนคนที่ศึกษาก็คิดขึ้นละ แต่ชาตินี้ก็โมหะเช่นกัน

เพราะ“การศึกษา”ไม่สัมมาทิฏฐิ ตามคำสอนของผู้รู้แท้
เมื่อศึกษาผิด ชีวิตของคนผู้ไม่บรรลุนิพพานจึงมลาย
เสียหายเกิด เพราะทั้งไม่มีการศึกษา ทั้งศึกษาแต่มีจฉาทิฏฐิ
การศึกษาที่ว่านี้คือ การศึกษาธรรมะ พระพุทธเจ้าตรัส
ไว้ชัดว่า ชีวิตเกิดมาแล้วถ้าไม่มีการศึกษาธรรมะ ชีวิตเกิดมา
ก็คือ“คนโง่” คือคนที่ได้เกิดมาแล้วชีวิตสูญเปล่า เกิดมา
ตายทิ้งไปอย่างสูญเปล่า ไม่ได้สิ่งที่มนุษย์ควรได้ติดตัวไปเลย
ในฐานะที่ได้เกิดมาเป็นมนุษย์กับเขาทุกคนที่มีพุทธทั้งที่

หากหันมาฟังธรรม มีปรโตโฆสะกันบ้าง มาค้นหาคำ
สอนของพระพุทธเจ้าดี ๆ จะรู้จริงว่า “การปฏิบัติธรรม”ที่
ถูกต้องแท้จริงของพระพุทธเจ้านั้น ปฏิบัติได้เสมอทั้งที่กำลัง
ทำงาน“อาชีพ”ทำมาหากินอยู่นี้แหละ ก็พัฒนา“กาย-วาจา-
ใจ”ให้“พ้นมิจฉาอาชีพะ ๕” ลดละหน่ายคลายตั้งแต่ภายนอก
ไปจนถึงภายในลดละทุจริตอกุศลไปตั้งแต่ภายนอกจนถึง
กิเลสไปพร้อมกันทันที(ทำให้เกิด“สัมมาอาชีพะ”ทั้งนอกและในจิต)

“วาจา”ก็สำรวจระวังลดละทุจริตอกุศลตั้งแต่ภายนอก
“มิจฉาวาจา ๔”ก็สำรวจระวังทุจริต“วจีกรรม”พร้อมกันไป
กับ“ทำใจในใจ”(มนสิการ)ภายใน“วจีสังขาร”ไปด้วยทันทีตาม
ใน“สังกัปปะ ๗”(พตปฎ. เล่ม ๑๔ ข้อ ๒๖๓) ก็จะได้ยอด“วจีสังขาร”

ซึ่ง“การทำใจในใจ”(มนสิการ)ด้วยการจัดการตามหลัก
“สังกัปปะ ๗”นี้ให้“โยนิโส”(ต้องแท้,ลงไปถึงที่เกิด) แล้วจะเกิด
“ปัญญา-ปัญญินทรีย์-ปัญญาพละ” เมื่อปฏิบัติแล้วมี“ธรรม
วิชัยสัมโพชฌงค์-สัมมาทิฏฐิ-มัคคังคะ”(ข้อ ๒๕๘)ให้ศึกษา

ปฏิบัติเป็น“ของจริง”กำจัดกิเลสจริง ลดละจริง ดับจริง

โดยการถือ“ศีล”ตามกรอบขนาดที่เหมาะสมกับตน แล้วปฏิบัติ“สํารวมอินทรีย์ ๖-โภชนเนมัตตัญญุตตา-ชาคริยานุโยคะ”(วิธีที่ไม่ผิดของการปฏิบัติแบบพุทธ) ให้เกิด“ปหานปธาน”ให้ได้ จึงเป็น“ภาวนापธาน”สำเร็จ แล้ว“อนุรักษนาปธาน”กันต่อไปให้บริบูรณ์

ปฏิบัติแบบพุทธมี“ของจริง-ภาวะจริง”สัมผัสกันจริง ๆ ครอบทั้ง“นามรูป” ซึ่งเป็น“ธรรมะ ๒” คือ มีทั้ง“นาม”และทั้ง“รูป” ครอบทั้ง“สมมุติสัจจะ”ทั้ง“ปรมาตตสัจจะ”

(๓๐) ชาวพุทธยุคนี้มิได้ศึกษา“ธรรม ๒”มีสัมผัสปัจจุบัน

เช่น ในพระไตรปิฎก เล่ม ๑๖ ข้อ ๑๔ พระพุทธเจ้าตรัสว่า “ก็นามรูปเป็นไฉน เวทนา สัญญา เจตนา ผัสสะ มนสิการ รวมเป็น“นาม ๕” นี้เรียกว่านาม

มหาภูตรูป ๔ และรูปที่อาศัยมหาภูตรูป(อุปาทายรูป ๒๔) รวมเป็น“รูป ๒๘” นี้เรียกว่ารูป

นามและรูป ดังพรรณนามาฉะนี้ เรียกว่านามรูป ฯ”

ชาวพุทธทุกวันนี้ไม่ได้ศึกษาตามพระพุทธรวณะเลย

แม้ศึกษา“พระวณะ”จำได้ ท่องดี สาธยายคล่อง อวดพระวณะแจ้ว ๆ แต่ปฏิบัติ“ไม่ลงไปถึงสัมผัส” ไม่

เป็น“โยนิโสมนสิการ” คือ สัมผัส“จิตในจิต”กันจนไปถึงที่เกิด ซึ่งจะต้องเริ่ม“โลกุตระธรรม”ข้อแรกคือ“ภายในกาย”

(พตปฎ. เล่ม ๓๑ ข้อ ๖๒๐) ศึกษาวิจัยธรรมตั้งแต่ความเป็น“กายของตน”(สัkkาย)คือ“องค์รวมของรูปกับนาม” อันเป็น“ธรรมะ

๒”เสมอ แล้วทำให้เป็น“ธรรมะ ๑”(ธรรมเอก=เอกโสมภพ ภาวันติ)
ก็ชัดเจนว่า มีทั้ง“นาม”(นาม ๕) ทั้ง“รูป”(รูป ๒๘) ที่จะต้อง
ศึกษาเล่าเรียนปฏิบัติกัน เพื่อบรรลุ“ความจริง”ให้รู้จัก รู้แจ้ง
รู้จักจริงในความเป็น“รูป” เป็น“นาม”ทั้งหลาย

อันจะมี“นามกาย”(องค์ประชุมของ“ธรรมะ ๒”ขึ้นไป มี
ภาวะเป็นนาม) และ“รูปกาย”(องค์ประชุมของ“ธรรมะ ๒”ขึ้นไป มี
ภาวะเป็นรูป) “นาม”ท่านก็ทรงยืนยันว่ามีอยู่“๕ ลักษณะ-
๕ สัมผัส -๕ อารัมมณะ -๕ สมมุติ”(ซึ่งสัมผัสรู้ได้ด้วย“มโน”
อันเป็น“นาม ๕”คือ เวทนา-สัญญา-เจตนา-ผัสสะ-มนสิการ) ที่
จะต้อง“สัมผัส” จึงจะได้“รู้จัก รู้แจ้ง รู้จริง”ใน“นามกาย”และ
ใน“รูปกาย”นั้นจริง(พระไตรปิฎก เล่ม ๑๐ ข้อ ๖๐)

อันมี“กาย”เป็น“ธรรมะ ๒”ให้เราศึกษาเสมอในปัจจุบัน
เราจึงเป็นผู้มี“ฐาน”ให้“กระทำใจในใจ”(มนสิการ)ได้ครบถ้วน
ได้ปฏิบัติ“สติปัฏฐาน ๔” ซึ่งเป็น“ฐาน”แท้ ๆ ของการปฏิบัติ
“โลกุตระธรรม” ตามทิวฐิติที่พระพุทธเจ้าตรัสสอนไว้ตั้งแต่
ข้อที่ ๑ “กายในกาย” เจริญไปสู่“เวทนาในเวทนา” ที่สุดแห่ง
ที่สุดคือ“เวทนา ๑๐๘” -อดีต ๓๖ ก็สำเร็จบริบูรณ์ -อนาคต
๓๖ ก็สำเร็จบริบูรณ์ และทุกปัจจุบัน ๓๖ ก็สำเร็จบริบูรณ์

“เวทนา ๑๐๘”สัมบูรณ์ ทั้ง“ส่วนที่เป็นอดีตก็เที่ยงสนิท
ยั่งยืน ตลอดกาล ไม่แปรเป็นอื่น ฯลฯ -ส่วนที่เป็นอนาคตก็
เที่ยงสนิท ยั่งยืน ตลอดกาล ไม่แปรเป็นอื่น ฯลฯ

โดยเฉพาะ“ส่วน‘ปัจจุบัน’ก็เลิศเป็น ๐”อย่างเด็ดเดี่ยว
เที่ยงแท้(นิจจัง)-ยั่งยืน(สุวัง)-ตลอดกาล(สัสตัง)-ไม่แปรเป็นอื่น

(อวิปริณามธัมม) ไม่มีอะไรหักล้างได้(อสังหริง) ไม่กลับกำเริบ (อสังกุปปัง) เป็นความสมบูรณ์สุด“ทั้งส่วนอดีต-ทั้งส่วนอนาคต”

จึงอยู่กับ“ปัจจุบัน”ได้อย่าง“จบกิจ”เบ็ดเสร็จเด็ดขาด
นี่คือ การปฏิบัติที่มี“เวทนาเป็นปัจจัยในปัจจุบัน”

(๓๑) ความปรากฏ ที่มีจริง ที่เห็นกันจริงในชาวพุทธยุคนี้

แต่ชาวพุทธยุคนี้ มีการศึกษากันว่า ปฏิบัติที่“หลับตา”เข้าไปสะกดจิตของตน(hypnotize) จนกระทั่งได้ยึดเอาผลธรรมจากการปฏิบัติ“หลับตา”กันนี้แหละ ก็เป็นสากลอลยู่ทั่วไปในโลกทุกวันนี้จริง ๆ(อันยังไม่ไซของพระพุทธเจ้า) มีใช่หรือ?

หรือจะปฏิเสธ? ..“ความจริง”ที่ปรากฏอยู่เห็น ๆทั่วไป ก็สอนกัน“หลับตา”ปฏิบัติ เชื่อกันอย่างนี้แพร่หลายดาษดื่นอยู่เต็มสังคมในโลก ก็เป็นจริง ทั้งนั้น ๆ

มีครูบาอาจารย์อธิบาย สาธยาย แบบ“ลืมนตา”ตามหลักสูตรใน“มหาจิตตาริสกสูตร” ตาม“ปฏิจจสมุปบาท”ตาม“ธรรมะ ๒”กันอย่างที่อาตมาว่านี่เป็นต้น มีอย่างที่ว่าอาตมาได้อธิบายสาธยายอยู่ที่นี่ กันสักเท่าไร อยู่ที่ไหนบ้าง

ตามภูมิของอาตมา อาตมาก็มั่นใจใน“ทฤษฎี”หรือ“ทิวสิฐิ”ว่า อย่างอาตมานี้แหละสัมมาทิฐิวินัยตรงพระพุทธเจ้า ทรงค้นพบ แล้วนำมาตรัสสอนเรา

ใครเห็นตาม ก็หันมาเอาตาม ใครไม่เห็นตามก็เป็นธรรมดาที่จะไม่เอาตาม ไม่เห็นจะแปลกประหลาดตรงไหน

ก็ขนาดเห็นตามแล้ว แต่ไม่เอาตามก็ยังมีมากมาย!!!

ใครจะไปบังคับใครได้ ก็ปัญญา-ก็พอใจของแต่ละคน
ทั้ง ๆ ที่พระพุทธรเจ้าตรัสรู้ของพระองค์เองนั้น มี“ทฤษฎี”
หรือ“ทฤษฎี”ของพระองค์เอง ไม่ใช่ปฏิบัติหลับตาเข้าไปสะกดจิต
ที่เป็น hypnosis อยู่แท้ ๆ จึงได้ผลเป็น“สมาธิ”แบบนี้

ซึ่งของพระพุทธรเจ้านั้นมี“ทฤษฎี”หรือ“ทฤษฎี”ลึ้มตา
มีสัมผัสเป็นปัจจัย และไม่สะกดจิต แต่ให้“สำรวจอินทรีย์
๖” แล้วมี“ธรรมวิจย”(ธรรมวิจยสัมโพชฌงค์) ที่เป็น analysis
ต่างหาก ที่ได้ผลเป็น“สัมมาสมาธิ”อันเป็นอาริยะ(ปฏิบัติ
มรรค ๗ องค์ ; พระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๒๕๓)

ชาวพุทธยุคนี้ ผู้ที่เพี้ยนไปจากคำสอนของพระพุทธร
ศาสดาไกลลิบแล้ว ก็เป็นไปตามจริงของเขา หลงทางปฏิบัติ
กันจนสนิทใจในทางผิดว่าถูก ก็เป็นเรื่องของแต่ละคน

ก็เป็นธรรมดา “สัญญาายะ นิจจานิ”(กำหนดว่าเพียงเอง)
แต่ละคนก็“กำหนดเอง เทียงเอง ยึดเอง”ทั้งนั้น
ใครจะไป“กำหนด”ให้ใครได้

(๓๒) ผู้ยั้ง“ติดตัว”ยึดหลับตาอยู่ ก็ต้องเป็นอยู่เช่นนั้น

เพราะชาวพุทธได้“มิจฉาทิฏฐิ”กันมานาน ถ้ายทอดผิด
สืบทอดผิดกันมายาวนาน จน“มิจฉาทิฏฐิ”กลายเป็น“อัตต
วาทูปาทาน” ดังที่ได้เป็นกันมีภาวะให้เห็นในปัจจุบันนี้เอง

“ความรู้”พุทธธรรม จึงเต็มไปด้วย“อวิชชา-มิจฉาทิฏฐิ”
คนที่“รู้ผิด”ที่ว่านี้ก็คือ เข้าใจว่า“การปฏิบัติธรรม”ต้อง
“เสียเวลา” ต้อง“หยุดการทำงาน ต้องไปอยู่กับการปฏิบัติ”เท่านั้น
ต้องไปนั่งจุ่มปุ๊กอยู่กับที่“หลับตา”ทำสมาธิ ทำฌาน

เป็นต้น นี่ไง!!! เห็น“มิจฉนาทิกฺกุสิ”หรือ“อวิชชา”กันอยู่ชัด ๆ
โต้ง ๆ โทงโทง จับได้ไล่ทันกันอยู่หลุด ๆ ..มัยล่ะ?

จะเถียง จะแย้งไปอีกถึงไหน...หา!!!!

ที่ถูกต้อง แท้จริงของพระพุทธเจ้านั้น ปฏิบัติอยู่กับชีวิตทุกเวลา ทุกขณะที่มีลมหายใจเข้า-หายใจออก ก็มี“สติสัมปชัญญะ”(อานาปานสติ) มีธรรมวิจัยไปกับ“การทำงาน อาชีพอยู่”ก็ปฏิบัติ“สติปัฏฐาน ๔ -สัมมัปปธาน ๔ โดยมีอิทธิบาท ๔” ให้ได้ไปตลอดเวลา

การปฏิบัติ“อานาปานสติ”ได้ผล ๑๖ ชั้นนั้น มี“กายสังขาร”อันมี“ภายนอก”ประกอบอยู่ด้วยเสมอ

เข้าใจ“กายสังขาร”กันให้ดี มันต้องมี“อายตนะ”ที่ต่อเนื่องกับ“ภายนอก”อยู่นะ ต่างกับ“จิตสังขาร”ที่เป็น“ภายใน”และต่างกับ“วจีสังขาร”ซึ่งก็คือ“ภายใน” กำหนดกันดี ๆ นะ

ไม่เช่นนั้น “ปีสสัมภยัง กายสังขารัง”(ทำความเข้าใจกับกายสังขาร)นั้น ผู้ปฏิบัติ“อานาปานสติ”ก็จะหลง“งมโข่ง”อยู่แต่“มุ่นกับจิตในจิตภายใน”ตามที่เห็นและเป็นจริงกันนั่นเอง ไม่ออกมาอยู่กับ“กายภายนอก”แน่นอน

ทำสัมมาทิกฺกุสิให้ตรง จึงจะเกิดผลเจริญ“อินทริย ๕” (ศรัทธา-วิริยะ-สติ-สมาธิ-ปัญญา)ได้แท้ไปตามจริง เป็นลำดับ ๆ

กระทั่งถึงที่สุดแห่ง“ผล” เป็น“พละ ๕” ก็บริบูรณ์

ตามหลักธรรม“โพชฌงค์๗” บนทางปฏิบัติ“มรรค ๘อันมีองค์ ๘” สัมบูรณ์ด้วย“โพธิปักขิยธรรม” ครอบคลุมทุกระ ๓๗(พระไตรปิฎก เล่ม ๓๑ ข้อ ๖๒๐)

(๓๓) ผู้ยง “เชื่อ” อยู่เช่นใด แน่นอนก็ต้องเป็นอยู่เช่นนั้น

หากยังขึ้น “เชื่อ” ว่า “กาย” คือ ร่างภายนอกล้วน ๆ แต่
เดียว “กาย” ไม่มี “ความเป็นจิต” เข้าไปด้วย และยังเข้าใจว่า
ปฏิบัติต้อง “หลับตา” ทำงานใด ๆ ไม่ได้เลย ถ้ายังยึดอยู่อย่าง
เดิม ก็ จะปฏิบัติได้ “มีจําผล” ตามที่หลงผิดกันอยู่อย่างเดิม
นั่นแล เมื่อไม่ “ปรโตโฆสะ” “โยนิโส มนสิการ” ก็ไม่สัมมาแน

จึงช่วยสุดแสนช่วยซ้ำเข้าไปอีก เพราะมันก็ได้แต่
กิเลสตัดหาอุปาทานเท่านั้นที่เป็นผลกอบโกยใส่วิบากของ
ชีวิต ไปเต็มชีวิต ที่ปฏิบัติผิด ..คนเช่นนี้ เสียชาติเกิดจริง ๆ

แม้ได้เกิดมาเป็นคนแล้ว แถมได้ปากเพียรอุตสาหะ
ปฏิบัติตนให้เกิด “กุศล” โดยเฉพาะให้เกิด “บุญ”

แต่ความเพียรนั้นยัง “มีจําทิวฐิ” อยู่ ยังไม่สัมมา
ทิวฐิจริง ความเพียรนั้นจึงยิ่งกลายเป็นเสริมอกุศลหรือบาป
ทับทวียิ่งขึ้น ๆ ซ้ำซ้อน (ปฎิภาคทวิ) ด้วยความหลงผิดนั่นเอง

ตายไปจึงได้แต่ “นรก” ที่หลง “บุญ” ผิดเป็นบาป แต่แท้ ๆ
ได้แค่ “กิเลส” ฉะนั้นแล

เลวร้ายยิ่งกว่า “ใจรหิวใจก ทำร้ายกัน” ไปเสียอีกจริง ๆ
ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้อย่างสำคัญว่า คนทั้งหลาย
เกิดมาแล้วตายไป ส่วนมากตก “นรก” น้อยกว่าน้อยนักที่จะ
ได้สวรรค์ โดยเฉพาะสวรรค์ที่เป็นโลกุตระ มิใช่แค่โลกียะ

คนที่จะได้สวรรค์โลกุตระนั้น เท่ากับเอานิ้วจิ้มลงไป
ในพื้นที่ดิน แล้วมีดินติดขึ้นมา เข้านี้เองที่ได้สวรรค์
โลกุตระ นอกนั้นได้นรกเท่ากับแผ่นดินที่เหลือนั่นเองเป็น

สวรวรคโลกิย

นี่คือ สัจจะที่เป็นจริง ที่คนไม่เคยจุกคิดกันเลย
คนทั้งหลายเอ๋ย... ตระหนักกันตามที่ว่านี้บ้างไหม?

(๓๔) **อิตตา**(cell uae self)ที่เป็นพลังวานชีวะ คือ **กายอรหันต์**

ตั้งใจ“ศึกษา”กันให้ถ่องแท้ ใน“เนื้อหา-เนื้อแท้”ของ
“ความจริง”กันให้ถึง“ความจริงขั้นปรมัตตสัจจะ”กันบ้างเกิด

ศาสนาพุทธนั้นเป็นศาสนาที่มี“ความรู้”เข้าขั้นปรมัตต
ธรรมมี“เนื้อหา-เนื้อแท้”เป็นศรีอาริยมตไตรย และสามารถ
ปฏิบัติให้ชีวิตเข้าถึงหรือบรรลุ“โลกุตระธรรม”ได้อย่างแท้จริง

ผู้รู้แจ้งรู้จริงใน“โลกุตระ”ต้องรู้“โลกิยะ”ควบคู่เสมอ
และต้องมี“สมมุติสัจจะ”กับมี“ปรมัตตสัจจะ”จึงสามารถรู้
รอบถ้วน“ธรรมะ ๒”ในความเป็น“ธาตุ”ของ“จิตกับกาย”

โดย “กาย”จะคงความเป็น“ธรรมะ ๒”ต่อไป ๆ ๆ

ส่วน“จิต”จะเป็น“ธาตุรู้” หากภาวะใดหมดสิ้น“ธาตุรู้”
ลงไปเด็ดขาด ก็เหลืออยู่เพียง“รูปรูป” ซึ่งก็แค่เป็น“อุตุนิยาม”

“อุตุนิยาม”เป็นธาตุที่มีแต่“รูป”หรือไม่มี“นาม”หรือ“ธาตุ
รู้”รวมด้วยเลย เป็น“มหาภูต ๔”แท้ จะรวมกันขึ้นเท่าใด มาก
มายแค่ไหน ก็เป็น“กาย”ไม่ได้ เป็นได้แต่“รูปธรรม”ทำเดียว

ส่วน“พีชนิยาม”เป็น“ธรรมะ ๒” คือ สัญญา กับสังขาร
แต่ยังไม่พัฒนาตนขึ้นเป็น“๓ เสา” จึงชื่อว่า“พีชนิยาม”

ส่วน“พีชนิยาม”ของ“จิต”อรหันต์นั้นรวมอยู่เป็นองค์
ประกอบใน“จิตอรหันต์”อีกที เพราะ“จิตนิยาม”ของพระ
อรหันต์ท่านสามารถทำ“พลังงาน”ของตนให้เป็น“พีชนิยาม”

ได้สำเร็จแท้ พลังงานของตนเองที่เป็น“จิตนิยาม”จริง จึง
มี“ธรรมะ ๒”อยู่ในตัว เป็นคุณวิเศษ(อตุตถิมนุสสรธรรม)สัมบูรณ์

คือมี“จิตนิยาม”เป็น“ธรรมะ”ที่ครบ“๓ เล้า” ได้แก่
“เวทนา-สัญญา-สังขาร” และสามารถมีขยายจาก“๓ เล้า”
ต่อไปได้นับไม่ถ้วน เรียกพลังงานทั้งหมดนี้ว่า“วิญญาณ”

แต่ทั้งหมดมีคุณประโยชน์ตาม“พีชนิยาม”เพราะทำทั้ง
ประโยชน์ตน ทั้งเจตนาประโยชน์ช่วยผู้อื่น ไม่เป็นภัยแก่ใคร

“วิญญาณ”จึงสามารถมีได้ทั้ง“๔ หน่วย-๕ หน่วย-
๖ หน่วย รวมเป็น“๓ เล้า”ขึ้นมาอีก“๒ องค์”ก็เป็นตามจริง
จนกระทั่งเป็น“๓ องค์รวม”ก็นับเป็นการลงตัวเคล็ดอันหมุน
รอบตนเองได้ และขยายเพิ่มหรือลดได้ ตามแต่เหตุปัจจัย

ถ้าช่วงใด จะมีแต่“วนหมุน”อยู่คงที่ ก็ไม่มี“ทศนิยม” ก็
คง“ความวน”นั้น เรียกว่า“ศูนย์” นับเป็นหน่วยที่“๑๐”นั่นเอง

ขณะนี้แล ที่เรียก“ธรรมกาย”หรือ“พรหมกาย”ที่ถูกล
ัสัจจะเป็น“กายอรหันต์”ของผู้มี“วิชา”ที่สัมมาทิฎฐิ แม้แต่
พระพุทธเจ้าก็ตรัสว่า “ธรรมกาย”หรือ“พรหมกาย”นี้หมายถึง
ถึง พระองค์เอง ปานนั้นทีเดียว

จึงไม่ใช่“ธรรมกาย”ของคน“อธรรม-ไร้สัจจะ”ที่มีแต่
โกหกมากเล่ห์หลอกลวง เป็นอันขาด

และไม่ใช่“ธรรมกาย”ของคนผู้ฉลาดปราดเปรื่อง(เงา)
แต่“อวิชา”เพราะ“ไม่มีความรู้”แม้แค่คำว่า“กาย”ที่สัมมาทิฎฐิ

(๓๕) “ธรรมะ”ที่เป็น“จิตนิยาม”จึงมีผลจากกรรม

ปริมาณของ“เล้า”หรือ“หน่วย”ที่มีอยู่เท่าใด ๆ ก็เรียก

ว่า“ธรรมะ” ที่มีหน่วย หรือมีเค้า“ทรงอยู่”เท่านั้น ๆ

ถ้าแจกแยกย่อยเป็นหน่วย ๆหรือองค์ ๆก็เรียกว่า“เค้า”
แต่ถ้าเป็นองค์รวมก็เรียกว่า“ธรรม”หรือ“ธรรมะ”

ดังนั้นคำว่า “ธรรมหรือธรรมะ”จึงหมายถึง องค์รวม
ของ“หน่วยหรือเค้า”ที่“ทรงขึ้น-มีขึ้น” ตั้งแต่“๑” เรียกว่า
“เอกธรรมหรือธรรมะ ๑”(primary) “ทรงขึ้น ๑ หรือมีขึ้น ๑”

แล้วก็เป็น“ธรรมะ ๒”(secondary) “ธรรมะ ๓”(tertiary)
“ธรรมะ ๔”(quaternary) “ธรรมะ ๕”(quinary) “ธรรมะ ๖”
(senary) “ธรรมะ ๗”(septenary) “ธรรมะ ๘”(octonary)
“ธรรมะ ๙”(nonary) “ธรรมะ ๑๐”(denary) “ธรรม ๑๒”
(duodenary) “ธรรมะ ๒๐”(vigenary) ฯลฯ

สำหรับคำว่า“กรรม” คือ การเคลื่อนไหวของ“หน่วย”
หรือ“องค์”ทั้งหลาย มี“อาการ”เกิดขึ้นในคน ถ้าวรวมตัวกันขึ้น
ก็เรียก การเคลื่อนไหวนั้น ๆที่สื่อให้คนรู้ว่า“วิญญูติ” เป็น
การงานหรือการกระทำขึ้นมา ปรากฏให้สัมผัสภายนอก

ได้แก่ กายวิญญูติ กับ วจิตวิญญูติ เมื่อเราสัมผัสเข้า ก็
เกิดปฏิกิริยามีผล สุขบ้าง ทุกข์บ้าง หรือไม่สุขไม่ทุกข์ เป็นต้น

“จิตนิยาม” จึงมีกรรม มีผลกรรม จาก“ธรรมะ”ต่าง ๆ
ด้วยประการฉะนี้

ส่วน“พีชนิยาม” ไม่มี“กรรม” ไม่มี“ผลกรรม”เหมือน
“จิตนิยาม” “พีชนิยาม”ยังไม่มีพลังงานถึงขั้นที่เรียกว่า
“เวทนา” เพราะมันมีพลังงาน“สัญญา”กับ“สังขาร”เท่านั้น

พลังงานขั้นสัตว์ ชั้นคน จึงจะมี“เวทนา” คือ อารมณ์

สุข อารมณ์ทุกข์ อารมณ์ไม่สุขไม่ทุกข์ เป็นต้น

“พีชนิยาม”แม้มันจะมี“สัญญาธาตุ” ที่เป็น“ธาตุ”กำหนด
รู้อะไรต่ออะไรได้ แล้วเอามา“สังขาร”เป็นตนเอง(self)ได้

แต่ในความเป็นพลังงานของ“พีชนิยาม”ทั้งหลาย แม้
มันจะมี“อาการ”ที่เป็น“อาการ”ของหน้าที่การทำงานของมัน
ซึ่งมันต้อง“รู้”ว่า จะต้องเอาธาตุนั้น-ธาตุนี้นามา“สังขาร”(การปรับ
แต่งตัวเองให้เป็นไปตามที่ตนเองรู้ว่าจะต้องทำให้เป็นเช่นนั้น,การจัดแจง)
เข้าเป็น“ตัวตน”(self)ให้แก่ตัวมันเอง มันก็มี“สัญญา”(การกำหนด
รู้)นั้น ๆ ของมัน แต่พลังงาน“นามธรรม”(abstract)นั้นยังไม่มี
ประสิทธิภาพถึงขั้นชื่อว่า“กรรม” ชื่อว่า“เวทนา”

(๓๖) “เวทนา”เป็น“กรรมฐาน”มี“อาการ”อย่างไรกันแท้ๆ

พลังงานของพีช(พีชนิยาม)“ทำหน้าที่” ทำงานตามหน้าที่
แต่ประสิทธิภาพขอบเขตของ“ความรู้”ในพลังงาน“พีชนิยาม”
ยังไม่ถึงขั้นที่เรียกได้ว่า“เวทนา”หรือ“วิญญาณ”

แล้วตัวตนของ พีชนิยาม หรือ“พีช”มี“ความรู้”ไหม?

มี.. “มีความรู้” แต่ประสิทธิภาพของ“ความรู้”แค่ขั้น
“สัญญา”กับ“สังขาร”เท่านั้น ยังไม่ถึงขั้น“เวทนา”

ดังนั้น จึงไม่เรียกว่า“วิญญาณ”

ที่ไม่เรียกว่า“วิญญาณ” เพราะยังมี“อาการ”ไม่ครบ
“๓ อาการ”(ไม่ครบ ๓ เล้า) นั่นคือ ไม่ครบ“อาการ”ที่ชื่อว่า
“เวทนา-สัญญา-สังขาร” มันมีได้แค่“สัญญากับสังขาร”
เท่านั้นเอง

ฉะนั้นแลพลังงานที่ยังไม่“ครบ ๓”(๓ เล้า) ดังนั้นจึงไม่ชื่อ

ว่า“วิญญูญาณ” พืชไม่ใช่ความรู้ชั้น“วิญญูญาณ”จริง ๆ

เวทนา ได้แก่ พลังงานที่มี“อาการ”เป็น“รสที่ตนรู้สึก เกิดจริง-เป็นจริงในตน” อันเรียกได้-กำหนดได้ว่า รู้สึก เป็น“สุข” หรือเป็น“ทุกข์” และหรือ“ไม่สุขไม่ทุกข์”(เวทนา ๓)

ไม่ว่า“อาการ”นั้นจะมาจาก“การสัมผัส”ทางทวารใด ทวารหนึ่ง หรือหลายทวารก็ตาม ทั้ง ๖ ทวาร ผู้ศึกษา สามารถแยกแยะ“อาการ”ของ“เวทนา ๓”นี้ออกได้ ผู้นั้นก็ เป็นคนที่มี“ความรู้”สามารถจะปฏิบัติไปสู่นิพพานสำเร็จ

ถ้าผู้ใดยังแยกแยะ“อาการ”ของ“อารมณ์ ๓”ประการนี้ ไม่ออก ก็หมดสิทธิ์ที่จะปฏิบัติไปถึงนิพพาน

“เวทนา”จึงมี“อาการ”ที่จะต้องเรียนรู้ อย่างสำคัญ ซึ่ง พระพุทธเจ้าตรัสสอนไว้แล้วครบถ้วน“เวทนา ๑๐๘”

“เวทนา”นี้แลเป็น“ฐาน” เป็น“ที่ตั้ง”แห่งการปฏิบัติใน ศาสนาพุทธ “กรรมฐาน”สำคัญอันดับหนึ่ง ด้วยประการฉะนี้ ชาติ“เวทนา”ปฏิบัติไม่ได้ อยาตือขัดแย้งพุทธพจน์เลย ดังนั้น ผู้“หลับตา”สะกดจิตไม่ให้มี“เวทนา” ไม่ให้รู้สึก ใด ๆ จึงผิดแน่นอน เพราะหมดสิทธิ์..ปิดทางนิพพานตนเอง

เพราะไม่มี“ฐาน” หรือไม่มี“ที่ตั้ง”ในการปฏิบัติ ซึ่ง เท่ากับไม่มี“กรรมฐาน” ยิ่งไปมีอย่างอื่นเป็น“กรรมฐาน” ที่ ไม่ใช่“เวทนา” เช่นว่า ไปกำหนดเอาคำว่า“พุทโธ”ก็ดี “สัมมา อรหัง”ก็ดี มาท่อง นั้นมันเอาภาษามาท่อง

มันเป็น“ความรู้สึก”หรือเวทนาที่ไหนกันล่ะ?

(๓๗) **ยังทลวงว่า “เวทนา” นั้นแค่ “วัตถุ” แค่ “ภาพ” ฯลฯ**

หรือไปหลงกำหนดเอา “ลูกแก้ว” บ้าง ไปกำหนดเอา “ภาพพระพุทธรูป” บ้าง กำหนดเอาอะไรต่ออะไรอีกมากมายที่ไม่ใช่กำหนดเข้าไปวิจย “อาการ” ของเวทนา หรืออาการของความรู้สึก ก็ผิด “ฐาน” ที่จะ “กระทำ” ให้มันเปลี่ยนแปลง”

เพราะ “ความรู้สึก” (เวทนา) ไม่ใช่สิ่งดังกล่าวมานั้นเลย มันก็ยิ่งผิดถนัดถนี่ แน่ยิ่งกว่าแน่ ... ชัดเจนมั๊ย?

เมื่อไม่มี “ฐานะ” (ฐาน) เท่ากับไม่มี “ที่ตั้ง” หรือไปมีอย่างอื่นเป็น “ที่ตั้ง” แห่งการปฏิบัติ” เป็น “กรรมฐาน” ก็ผิดทั้งหมด

“กรรมฐาน” สำคัญยิ่งของศาสนาพุทธได้แก่ “เวทนา” จริง ๆ อ่าน “พรหมชาลสูตร” เพชรพุทธ สูตรที่ ๑ กันดี ๆ

อย่าไปอุตริ หลงเอาอย่างอื่นมาเป็น “กรรมฐาน” ตาม “อรรถกถาจารย์” ผู้ยังไม่สัมมาทิฏฐิ กันนักเลย

แน่นอน “ผู้รู้” ย่อมมีอยู่และมีมากมายเป็นธรรมดา

ส่วน “ผู้รู้ความจริง” ที่แท้นั้น ย่อมมีน้อย ก็เป็นธรรมดา

จงศึกษาจาก “เวทนา” ซึ่งมีตั้ง “เวทนา ๑๐๘” ตามที่

พระพุทธเจ้าทรงบัญญัติไว้ดีแล้วนั้นเถิด จะบรรลุนิพพาน

โดยมี “ผัสสะ” เป็นปัจจัยเสมอ จึงจะมี “เวทนา” (พตปฎ. เล่ม ๙ ข้อ ๖๔-๗๖) และหากเว้น “ผัสสะ” แล้วจะรู้สึก (เวทนา) ได้

นั่นไม่เป็นอย่างที่เข้าใจได้ (พตปฎ. เล่ม ๙ ข้อ ๗๗-๘๙)

(๓๘) **ทำ “ธรรมะ ๒ เป็น ๑ เดียว” ให้ได้ เท่ากับมีมรรคผล**

ดังนั้น คนจึงต้องปฏิบัติกับ “ธรรมะ ๒” (เทว ธัมมา) เสมอ ที่เรียกว่า “ภาวรูป ๒” มาเลยทีเดียวนั้น “รูป ๒๘” (เล่ม ๑๐ ข้อ ๖๐)

ตั้งแต่“รูปธรรม”ที่เป็น“มหาภูต ๔” แล้วก็“จิตนิยาม” ที่มี“ประสาท”(ปสาทรูป)ทำงานขึ้นมา(มีโคจรรูป) คือสัมผัสกับ“รูป”ภายนอกเข้า ก็เกิด“ภาวรูป ๒”

นั่นคือ รูปธรรม ที่เป็น“อิตถีภาวะ”(ภาวะเพศหญิง)กับ “ปुरुสภาวะ”(ภาวะเพศชาย) หรือ“ภาวะยังเป็นเพศที่ ๑”(เอกภาวะ,บุงลิ่งค์)กับภาวะที่เป็น“ภาวะที่ไม่มีเพศ”(ภาวะสูญญ,บุงลิ่งค์) ซึ่งยังนับได้ว่า“๒ ภาวะ” แต่ก็แยกได้แล้วว่า ภาวะใด เป็นภาวะใด ก็พึงแยกหนึ่งใดนั้น ๆ เอาเองตามสมรรถนะตน

ผู้แยกได้ รู้แจ้งจริงชัดเจนจึงจะสามารถปฏิบัติสำเร็จ ตามคำตรัสของพระบรมพุทธศาสดา “ทวยณะ เวทนาเย เอกสโมสธนา ภวันติ” ที่แปลว่า ทำเวทนา ๒ ให้สำเร็จลง เป็น“เวทนา ๑”ได้จริง

ผู้นั้นคือ ผู้รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“ในความเป็นเวทนา”แท้จริง ด้วยการใช้“สัญญา”กำหนดเรียนรู้“สังขาร-เวทนา”

ผู้ที่จะมีประสิทธิภาพของ“ความรู้”ที่ตนสามารถถึงขั้น“รู้”ได้ว่า“สัญญา”หรือ“สังขาร” มีอาการอย่างไร? ไฉน? ก็ต้องเรียนรู้ ด้วยการปฏิบัติจริง สัมผัสจริง รู้สึกเองจริง แล้วอ่าน“อาการ”ของ“ความรู้สึก”นั้น ๆ เอง จึงจะ“ได้รู้ความจริง”

ถ้าขาด“การสัมผัส” ก็เกิด“อาการ”จริงขึ้นมาไม่ได้

“สัมผัส”ในที่นี้คือ “สัมผัส ๖”นะ ไม่ใช่“สัมผัสอยู่แต่ภายในจิตทวารเดียว”เท่านั้น ไม่มีภายนอกสัมผัสร่วมอยู่ด้วย

ในศาสนาพุทธมีการศึกษาเรียนรู้ ที่สามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริงควมมี“อาการ-ลิ่งคะ-นิमित-อุเทศ”ของ“สัญญา”ก็ดี

ของ“สังขาร”ก็ดี ได้แท้จริง ด้วยการ“มีผัสสะ”เป็นสมุทัย
(ตาม“มูลสูตร” พระไตรปิฎก เล่ม ๒๔ ข้อ ๕๘)

ซึ่งพระพุทธเจ้าตรัส โดยใช้คำว่า มี“การสัมผัส”เป็น
“เหตุ” ก็ต่าง ๆ ชัด ๆ

แต่คำว่า “การสัมผัส”นี้ ย่อมยังไม่ใช่“ตัณหา” อัน
เป็น“สมุทัยอริยสัจ”แท้ ๆ ... ใช่มั๊ย?

กระนั้นพระพุทธเจ้าก็ทรงใช้คำว่า “สมุทัย”

แสดงว่า “สัมผัส”นี้สำคัญแท้ เป็น“เหตุ”ต้นทางในการ
ปฏิบัติ ถ้าไม่มีสัมผัส”ก็ไม่เกิด“เวทนา” ก็ไม่มี“กรรมฐาน”

เมื่อไม่มี“กรรมฐาน” หรือไปเอาอะไรที่ไม่ใช่“เวทนา”มา
เป็น“รูป-นาม” จึงไม่สามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“นามกาย”
ด้วย“ปฏิขัมผัสสโล” และ“รูปกาย”ด้วย“อริยจนสัมผัสสโล”
ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ในพระไตรปิฎก เล่ม ๑๐ ข้อ ๖๐
ที่จะรู้“นามกาย-รูปกาย”ด้วย“อาการ-ลึงคะ-นิमित-อุเทศ”

เพราะผู้ปฏิบัติสามารถรู้“นามกาย-รูปกาย”ได้จาก
“อาการ”หรือ“นิमित”ของภาวะที่เกิดจาก“สัมผัส”นั้น ๆ นั้นเอง
แล้วจึงมี“นาม”สมุทัยอริยสัจ อันเป็น“ตัณหา”ได้จริง

ซึ่ง“อาการที่ ๓๓”(ดาวติงสะ)อันเกิดใน“จิตวิญญาน”ของ
ตน ๆ นี้แล คือ “อาการของสัตว์นรก หรือของเทวดาแก่ ๆ”ที่
ต้องเรียนรู้ ให้เป็น“อารยสัจ” ไม่ใช่ไปมัวหลงเสพ หลงติด
หลงยึด แต่ต้องเรียนรู้แล้ว“ดับอาการที่เป็นเทวดาแก่”นี้ให้
หมดสิ้นสนิทกันทีเดียว จึงจะเป็น“สูญ” หมดความเป็น ๒

เพราะไม่มี“ความเป็น ๒ ในสัจจะใดเลย” “สัจจะมี ๑

เท่านั้น” คือ “สัญญาายะ นิจจานิ”(พตปฎ. เล่ม ๒๕ ข้อ ๔๑๙)

คือ ภาวะที่ตนเองแท้ ๆ ผู้เดียวโดด ๆ เท่านั้นกำหนด
เอาของตน ๆ แต่เดียวดาย รู้เอง เห็นเอง เป็นเอง บ้าเอง
ก็“อวิชชา”ไปเอง อยู่ในโลกตลอดไป ไม่มีจบ

แต่ถ้าสัมมาทิฏฐิ ปฏิบัติรู้จักรู้แจ้งรู้จริงด้วยตนเอง
เป็น“ปัจเจกตั้ง เวทิตัพโพ วิญญูหิ”แท้ ๆ ด้วยตนเอง

..ก็จบ ก็จริงเป็นขั้น ๆ ไป

ผู้ยัง“ไม่จบ” ก็พึงดำเนินของตนเอง ไปให้“จบ”เทอญ

(๓๙) “เวทนา”เท่านั้นที่มี“วิญญูติรูป ๒”ให้เรียนรู้อศึกษา

“เวทนา”มี“วิญญูติรูป ๒” คือ มี“กายวิญญูติ” และ
วจีวิญญูติ”ให้ศึกษาเรียนรู้ เว้น“เวทนา”ไม่มีที่ไหนให้เรียน

๑. กายวิญญูติ ก็คือ “นัจจะ-คิตะ-วาทิตะ” รวมกัน

๒. วจีวิญญูติ ก็มีแค่“คิตะ-วาทิตะ”เท่านั้น

“นัจจะ”คือท่าทาง,ลีลา “คิตะ”คือ สัมเสียง,สำเนียง

“วาทิตะ”คือ อธิวจนะ,คำพูด,คำความ ที่มีอยู่ โดย
เฉพาะคำ,ความคิดค้น หรือสรรหา ที่เลือกเฟ้นขึ้นมาใช้

ถ้าไม่มี“อธิวจนะ”คือ ยังไม่มี“บัญญัติ”ที่ตั้งขึ้นเป็น
“คำ” เป็น“ความ” เป็น“ภาษา”มาก่อนเลย ก็มีแต่“อาการ”นั้น
เท่านั้นที่เจ้าตัวอยู่คนเดียว อย่างนี้ก็คือยัง“ไม่มีสมมุติ”

มี“ลักษณะ” มี“สสัมภาระ” แม้มี“อารัมมณะ”ก็เท่านั้น

แต่ไม่มี“สมมุติ” เมื่อ“ไม่มีสมมุติสัจจะ”จึงไม่ใช่“กาย”
ที่ผู้อื่นจะร่วมรู้ด้วยได้ มีแต่“นาม”อยู่ภายในตนของตนที่รู้อยู่
แต่ผู้เดียว จึงเป็น“อัตตา”(cell) ถ้าเป็น“พีชนิยาม”(self) ก็

สักแต่ว่า“ตนมี” ทว่าตนไม่รู้จักตนเองเพราะ“ธาตุรู้”แค่พีช
ต้อง“ธาตุรู้”ที่ถึงขั้น“จิตนิยาม”ขึ้นไป ธาตุรู้จึงจะมี
คุณภาพที่สามารถมี“ปัญญา”รู้“ตัวเอง” วิจัยตนเองได้
“พีชนิยาม”ยังไม่มีคุณภาพถึงขั้นนี้

“พีชนิยาม”(๓ เสา= self)ยังไม่มีคุณภาพ“รู้”เกิน๓
กระนั้นก็ดี “จิตนิยาม”ก็ยังมีทั้ง“อเวไนยสัตว์”คือผู้ยัง
ไม่สามารถเรียนรู้อะไรได้ กับ“เวไนยสัตว์”คนผู้สามารถเรียนรู้อะไรได้

“ธรรมะ ๒”ของพีช จึงยังไม่มี“เวร”ไม่มี“กรรม”ผูกพัน
มีแต่“ตัวเอง” ไม่เป็นภัยแก่ใครๆ ไม่ทำโทษแก่ใคร
“กรรม”ที่พีชทำ จึงไม่ผูกพันกับใครๆต่อไป

นอกจาก“จิตนิยาม”เท่านั้นที่ไปผูกพันกับพีช กับ
สัตว์ กับวัตถุใด ๆ อะไร ๆ ทั้งนั้น ๆ เอง “เวร”ก็มีที่ตนเอง
“อวิชชา”เอง พลังงานขั้น“จิตนิยาม”จึงมี“กรรม”มี“วิบาก”(ผล
ของกรรมที่สะสม) มี“กรรมเป็นของของตน”(กัมมัตตะกะ)

ผู้ตรัสรู้ใน“ธรรมนิยาม ๕” ได้แก่ “อุตุนิยาม-พีชนิยาม-
จิตนิยาม-กรรมนิยาม-ธรรมนิยาม”จึงคือพระพุทธเจ้าเท่านั้น

ผู้อวิชชาจึงทำอยู่ผู้เดียว ดิ้นรน ทุกข์แท้ แสหาไปแต่
เดียว ส่วนมากนั้นกับผู้จม“อดีต”จม“อนาคต”ใน“ทิฏฐิ ๕๗”
(พระไตรปิฎก เล่ม๙) ผู้มี“เจโตสมาธิ” คือ สมาธิหลับตาสะกดจิต
อยู่ในภายใน แกรมไม่รู้แม้แต่ปัจจุบัน ๕ คือ “ไม่รู้”ความเป็น
กาม๑”หลงเสพสุขในกาม และหลงเสพสุขในฌาน๔ เพราะ
ไม่รู้ความเป็นกาม๑ ความเป็นฌานในปัจจุบันลืมตาอีก ๔
จึง“มิจฉาทิฏฐิ”อีก ๕ รวมเป็น“มิจฉาทิฏฐิ ๖๒”

(๔๐) “สมมุติ”มีในปัจจุบัน จึงจะครบความเป็น“สังขะ”

ถ้าไม่มี“สมมุติ” “สมมุติสังขะ”ก็ไม่มี มีแต่“ตนรับวิบากของตน อยู่ผู้เดียว”ในภพในภายใน ไม่มีใครรู้ด้วย ได้แก่ “สัตว์นรก”ที่ตกนรกจริงจังของตนอยู่ ซึ่งมีจริงเป็นจริงของตน กายแตกตายไป ก็ยังมี“กาย”นั้นอยู่ จึง“ตกนรก”อยู่แต่ผู้เดียวแท้ ๆ เพราะ“ไม่รู้”(อริยา)ในความเป็น“กาย”(เป็นจิตที่สัมมาทิฏฐิ)

แต่“สัตว์”หรือ“จิตนิยาม”นั้น กรรมที่ตนทำ“มีภัย”แก่ผู้อื่นได้ เกิดโทษแก่ผู้อื่นได้ ผู้อื่นที่เป็น“จิตนิยาม”เขาจะถือสาผูกพัน“กรรม”นั้น จอง“เวร” ผูกพันตามใช้หนี้เวรกัน

พระพุทธเจ้าตรัสสอนให้ปฏิบัติกับ“ธรรมะ ๒” คือมีทั้ง“สมมุติสังขะ”มีทั้ง“ปรมาตตสังขะ” และรู้จักรู้แจ้งรู้จริงได้ด้วย“ผัสสะ”ของ“รูปธรรมกับนามธรรม”

“รูปธาตุ-นามธาตุ”ก็คือ “ธรรมะ ๒”ที่เป็นองค์รวมของ“รูป”กับ“นาม”จึงจะชื่อว่า “กาย” [“กาย”ไม่ใช่ภาวะที่มีแต่“รูป”ภาวะเดียว] ผู้สามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริงในความเป็น“รูป”ใน“นาม”นั้น ๆ จึงสามารถจัดการกับ“รูป”และ“นาม”นั้น ๆ ได้

ก็เป็นผู้มีประสิทธิภาพแยกแยะ“กายในกาย-เวทนาในเวทนา-จิตในจิต-ธรรมในธรรม”ได้อย่างบริบูรณ์

“กาย” คือ “องค์รวม”ของ“ภายนอก” กับ “ภายใน”เป็น “ธรรมะ ๒”เสมอ ขาดภาวะใดภาวะหนึ่งก็ไม่ได้

แต่มีความสามารถควบคุมให้“ธรรมะ ๑”เป็นเอก เป็นยอดอยู่ใน ๒ เป็นยอดอย่างแข็งแกร่งอิสระสง่าत्मบุรุษ ได้ อย่างเป็น“ภาวะปรากฏ”(phenomenon=ปรากฏ)กันจริง •

ศาสนาพุทธมีทฤษฎีให้ปฏิบัติ
จนกระทั่ง “พ้นความเป็นทาส” ถึงขั้นสูงสุด
อันเป็น “โลกุตระ” ได้จริง

เป็นผู้มีคุณวิเศษ คือ อุดริมนุสธรรมจริง ๆ
ชีวิตได้ละเลิกความเป็น “ทาสโลกธรรม” ได้แท้
ตั้งแต่ชั้นโสดาบัน-สกิทาคามี-อนาคามี-อรหัตต์
เป็นคน “อาริยะ” ไปตามลำดับอย่างน่าอัศจรรย์

“สมณะโพธิรักษ์”
๔ กรกฎาคม ๒๕๕๘

